

ZAB

3489

Be

Α Ν Θ Η
Ν Ε Ο Θ Α Λ Η

καὶ νεόδρεπτα ἐκ τῆ

ΛΕΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΚΕΡΚΥΡΑΝ
ΚΟΙΝΟΥ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΥ,

εἶτε

Πρωτόλεια παιδείας, ἅτινα παρά τινων πρωτοπέριων
μαθητῶν τῆ αὐτῆ ἐπονθήθησαν,

καὶ ἐξεφωνήθησαν ἔτει 1762.

κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῆ

ΓΕΝΕΣΙΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΜΗΤΟΡΟΣ

οἷς προτέτακται καὶ ὁ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

εἰς τὴν

ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ὁ συντεθείς,

καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐκφωνηθεὶς

παρὰ

τῆ Ἐκλογιμωτάτη Ἱεροδιδασκάλου

ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ ΜΟΤΣΕΙΟΥ

ΙΕΡΕΜΙΟΥ ΚΑΒΒΑΔΙΟΥ.

Ἐν Λειψία τῆς Σαξονίας

ἐν τῇ Τυπογραφίᾳ τῆ Βρεϊτκόπφ

ἔτει 1766.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ
ΕΠΙΘΕΤΟΣ Α. ΣΙΔΕΡΙΑΔΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΩ ΜΑΡΜΟΡΑ

τῷ Αἰδεσιμωτάτῳ Πρεσβυτέρῳ,

καὶ

ΑΛΕΞΑΝΔΡῶ ΤΡΙΒΟΛΗ ΠΙΕΡῆ

τῷ Εὐγενεστάτῳ Πατριάρχῳ,

καὶ ἀρίστοις Ἐπιτρόποις τῆ κατὰ Κέρκυραν

κοινῆ Φροντιστηρίῳ.

Τῶν, ὧ Φιλόμοργοι, καὶ ἐκ ἄλλῃ τινὶ τῶν
πρωτόλειᾳ ταῦτα τῆς ἀειλαμπῆς, καὶ
πάντα νῦν αὐγαζέσης, καλλίστης, καὶ ὑπὲρ πᾶν
ἄλλο προτιμωτέρας τε καὶ αἰρετωτέρας Παιδείας,
τὰ οἷον ἀρτιδρεπῆ Ἀνθι ἐκ τῆ δὲ θῶανθῆς τῆς
νεαρῆ Φαιακίᾳ τῶν Μισῶν Λειμῶνος ἀποδοῦναι
θούτα ἀνατεθῆναι δεῖ, καὶ προσεπιφωνηθῆναι
ὑμεῖς γὰρ τῷ τῆς σοφίας αὐγάσματι τὴν διά-
νοιαν ἔλαμψούτε, καὶ ὑπὲρ τῆς ἄλλης σιωπη-
ρακότες ὅσον τῆ τε σεβασῆ ἀμωμήτῳ Θεσηκείᾳ,
καὶ

καὶ τῷ ὀρθῷ, καὶ ἀρετῇ κοσμηθισομένῳ βίῳ τὸ
ἐπ' ἀναγκῆ ταύτης· ὅσοντε τὸ ἐξ αὐτῆς ἐκπροιοῦν
σύμφορον, καὶ κλέος τῇ παρ' ὑμῶν ἀγαν φιλεμέ-
νη Πατρίδι· ὅσοντε τὸ ὕψος καὶ ἡ ὄντως δυνά-
μονία ἡ παρ' αὐτῆς, τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτῶν, ἐπι-
χορηγησμένη· οἷον εὐθέροις Ἡλίε ἐπιβολαῖς τῷ
διακαεῖ ἐγκαρδίῳ ζήλῳ τὸν Λειμῶνα τῆτον περι-
θάλλετε, καὶ τῇ ἀόκνῳ ἐπιμελείᾳ, ἐξ ἧς πάντα
καλῶς διέπεται, καὶ δοδεῖται, οἷον Νάμασι καλ-
λῆροις, καὶ πολυχόμοσιν αὐτὸν ἐπαρδῶτε.
τὸ μικρὸν ἐν τῆτο Ἄνθησμα δὺμενῶς προσδέξα-
θε, ὡς μικράντινα ἀμοιβῶν τῶν ὑφ' ὑμῶν αὐτῶ
παρεχομένων· ἐξ ὧν ἡ τῶν μονιμωτέραν ἐπισύσα-
σιν, καὶ κρείττονα τῆ ἀξιαγάσθ τῆτε, καὶ πε-
ρικλεῖς Ἐγκαθιδρύματος σωτήρησιν, καὶ ἐπαύ-
θησιν, ἡμέραν ἐξ ἡμέρας πάντες ἐλπίζεσθ.

ὁ ἐν Χριστῷ ὑμῶν ἀχέτης.

Ἰερεμίας Ἱερομόναχος Καββαδίας.

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΟ
ΙΕΡΟΝ ΓΕΝΕΣΙΟΝ
ΤΗΣ
ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΚΑΙ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ

Ἐν τρισὶν ὡραΐδιω, καὶ ἀνέστῳ ὡραΐα, ἔναν-
τι Κυρίου, καὶ ἀνθρώπων, τὸ Πνεῦμα
τὸ Ἅγιον.

Εἰς τὸ κέ. κεφ. τῆ Σειράχ.

ὅτε νῆς ὑψηλότατος καὶ ἐπιλάβῃ, ἔτε
ζῶμα ζητορικώτατον καὶ ἐρμινώσῃ,
ἔτε φωνὴ σεντόριος καὶ ἐκφωνήσῃ, ἔτε
ἀκοὴ βρυχωροτάτη καὶ χωρήσῃ δύ-
ναται τῷ αἰώνιῳ ἀγάπῳ, τῷ ὅποιον ἐκεῖνος
ὁ μέγας τῆς εἰρήνης Θεὸς, εἰς τῷ ἀδρωπίνῳ φύ-
σιν μὲ μερικωτάτῳ ἔφεισιν, καὶ θερμωτάτῳ
προθυμίαν ὑπέδειξε. διατὶ αὐτὴ ἀνάμι μέσα εἰς
τὸ χάος τῆ μηδενός, γλυκύτατα ἐκοιμάτο, καὶ
μοναχὴ ἀπὸ τὰς ἄλλαις κτισαῖς φύσεις, ἀπὸ τῷ

βασιλικωτάτῳ δεξιᾷ τῆς Θεότητος με Θεϊκᾷς
 βιολογίας κατεπληθίζετο. αὐτῇ ἀκόμι ἀκόμι δὴ
 ἐχαίρετο τὸ ὀρεκτὸν εὐδύμα τῆ εἶναι, καὶ ὁ δημιερ-
 γικὸς Θεὸς νῆς ἐσοχάζετο τὸν τρόπον, με τὸν
 ὁποῖον νὰ διατηρηθῆ εἰς αὐτῷ τὸ αἰεὶ εὔ εἶναι ἐβέ-
 λετο· καὶ ἐπειδὴ πρὸ χρόνων αἰωνίων, ὁ πάντα
 βλέπων ὀφθαλμὸς προεθεώρησεν ὅτι ἐπειτα ἀπὸ
 τῷ τῆ μὴ ὄντος παραγωγῷ, ἐξαίρετον πλάσιν,
 παγκόμιον δεασοτίαν, καὶ ὑπέρλαμπρον εἰς τὸν
 παράδεισον εἰσαγωγῷ· κατάραν διὰ τῷ παρα-
 κοίῳ, φθορᾷ διὰ τῷ παράβασιν, καὶ ὀδυλίῳ
 διὰ τῷ ἄωρον ἐδωδίῳ τῆς ἀπηγορευμένης βρώσεως,
 με κατόδιων καρδίαν, αὐτῇ νὰ δοκιμάσῃ ἐμελλεν,
 ἐπρόφθασε, κατὰ τῆς πατέρας, ὁ βιολογητὸς καὶ
 ὑπεράγαθος Θεὸς, ἀκρεφίᾳ φερόμενος, καὶ
 τετραμένος ἀπὸ τῷ ἀγάπῳ τῆς, πρὸ καταβο-
 λῆς κόσμῳ νὰ τῷ προβιολογήσῃ. καὶ τῆτο διὰ
 νὰ ἔχη αὐτῇ Θεοῦν ἀρχαιοτέραν ἀπὸ τῷ κα-
 τάραν, τῷ βιολογίαν, ἀπὸ τῷ εἰς Θάνατον κα-
 ταδίκῳ, τῷ εἰς ζωῷ ἐπαγγελίαν, καὶ ἀπὸ τῷ
 κατάραν εἰς τὸν ἄδιῳ, τῷ ἀνάβασιν εἰς τὸν
 ἔρανόν. καὶ τρόπον τινὰ νὰ παρηγορητῆ ἀπεκ-
 δεχομένη τῷ ἀπολύτρωσιν ἀπὸ ἐκείνῳ τῷ εὐ-
 πόσατον σοφίαν, ἡ ὁποία ἐξηγεμένη τῷ προαιώ-
 νιον ἐδικλῶτης ὑπαρξίν, καὶ σιωεδρίαν μετὰ τῆ
 προανέρχε πατρὸς, ἐξηερβάζετο „ἐγὼ ἦμιῳ ἢ
 „προσέχαιρε, καθημέραν δὲ βιφρανόμιῳ εὐ προ-
 „σώπῳ αὐτῆ. Ἡ ὁποία ἐκ τῆ αἰῶνος ἀπὸ τῷ μο-
 νοκρατορίαν τῆς Θεότητος, τῆς ἐν Πατρὶ, καὶ αὐ-
 τῷ τῷ ἡῷ, καὶ Πνύματι ἀγίῳ λατρεδομῆς,
 προκατιδῶσα κάποιαν παραμικρᾷν κλίσιν τῆς Φιλ-
 τάτης ἀνθρωπότητος εἰς τῷ ἀληθινῷ πίσιν, ἐκ-
 τοτε ἐπροερίθη καὶ ἀσαρκος σοφία νὰ ὀνομαθῆ,
 καὶ ὡς ἀνθρωπος τὸ Κύριος ἐκτισέμε ἀρχῷ ὀδὸν
 αὐτῆ νὰ εἰπῆ. καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν; διὰ νὰ ἐκ-
 χύσῃ εἰς αὐτῷ, εὐ τῷ πληρώματι τῆ χρόνε, ὅλα
 τα

Παροιμ.

4

τὰ ἐγκάρδια φίλτρα, καὶ διὰ τὴν δόξην ἀφορμῶν,
 μετ' ἐχαρίετο καὶ ὁρθοτέρως διαθέσεως καὶ ἀνοίας, τὸ
 Σολομώντιον χρησιμολόγημα τὴν παιανίσην „ἦλθον Σοφίας
 „δέ μοι τὰ ἀγαθὰ ὅμῃ πάντα μετ' αὐτῆς, Σολομ.
 „μετ' αὐτῆς τῆς ἀσάρεκ σοφίας, ἦλθον εἰς ἐμὲ, ἠ.
 τὰ ὄντως ὄντα, τὰ αἰωνίως κτητὰ, τὰ ἀθανά-
 τως ἰδέα, ἡ χάρις, ἡ ἀλήθεια, ἡ φρονησία, ἡ
 θέωσις, ἡ ἀπολύτρωσις, ἡ κληρονομία, ἡ βασι-
 λεία, ἡ μακαριότης, ἡ ὑπεράρρητος κατάτρυφή,
 καὶ ἡ ὑπεργλυκύτατος τῆς θείας δόξης ἀπόλαυ-
 σις. ὦ τῷ θαύματός τι ἀγάπη εἶναι ἐτέθη! ἀγά-
 πη μεγαλόδωρος, ἐλευθεριωτάτη, ἀνάπλεως ἀπὸ
 ὑπερέκχυσιν βεργεσιῶν, ἀλλ' ἀνερμιλύδωτος, διατὶ
 ὑπερφυσική· χάρις ὄριον, διατὶ ἀπειρος καὶ αἰώ-
 νιος. Εὐγε λοιπὸν, εὐγε, ὑπέβουγε εἰς ἐσὲ τὴν ἀν-
 θρωπότητα, καυχῶ καὶ ἐσὺ παραπλησίως μετ' ἐμὲ
 ἐδικλῶσθε προμήτορα Εὐάν „ἐκτησάμην ἀνθρώπων ἠ.
 „Θεόν. διατὶ ἐπ' ἀληθείας ἔχεις ὅλας τὰς βλα- δ.
 γοφανεῖς τῆς ἀμώμης καυχήσεως ἀφορμὰς. διατὶ
 περὶ σὲ ἀπὸ τὸ παναληθὲς καὶ ἀψεύδιστατόν ἐ-
 μα, διὰ Ἰερεμῆ τῷ Προφήτῃ ἐβρέθη „ἀγάπησιν Κεφ. λβ.
 „αἰώνιον ἠγάπησά σε. Καὶ δι' αὐτὴν, „πρὸ τῷ τὸν
 κόσμον εἶναι, ἐν πάσῃ βιολογίᾳ, κατὰ τὸν μα- ἠ.
 κάριον Παῦλον, βιολογίης, καὶ ἐντὸς τῆς θείας ἠ.
 ἰδέας μυρίαίς χάρισιν ἐχαριτώδης, ἀγκαλά καὶ ἠ.
 ἐκτὸς ταύτης, ἐπ' ἐχάτων τῶν χρόνων, καὶ ὅτε
 βδόκησεν ὁ Θεός. ἀλλὰ τί τῷτο ὅπως παρ' ἐλπίδα
 ἀκῶ; ἡ βρότεος φύσις, ὡσάν μικροψυχος ἀπο-
 ρεῖ, καὶ ὡσάν μεμψίμοιρος παραπονᾶται, εἰς τὸ
 τὸν τὸν τρόπον κλαυθμηρίζουσα. ἀνίσως ἡ ἀγά-
 πη τῷ Θεῷ περὶ αὐτὴν, ἦτον αἰώνιος, κατὰ τῶν
 θεῶν Χρησμάς· διατὶ τὸσον βραδέως, καὶ ἐν ταῖς
 ἐχάταις ἡμέραις ἐθεώρησαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς τῆς
 ἐλευθεριότητος καὶ μεγαλοδωρεῖας αὐτῆς τῆς
 ἰδίας, ἐψηλάφησαν αἱ χεῖρες τῆς, τὴν τὸσον ἀνεκ-
 φραστον παγκαρπίαν, καὶ ὑπεδέξατο τὰ τὸσον
πάντερ-

4
πάντερπνα δῶρα, ἃ προσλήεγκον αὐτῇ ὁ ἀνάν-
θρωπησας Θεάνθρωπος; Μὴ ἀπορεῖς ἢ ἀνθρω-
πότης, μὴ παραπονᾶσαι μὴ, ἀλλὰ μάλιτα λαμ-
βάνου· εἰς τιὺ ἰδέανσε τὸ Θεολογικὸν ἀξίωμα,
τὸ ἀποφασίζον, ὅτι ἐδὴ ὄφελος τῷ Θεῷ·
συμπέρανε μὲ ὄλλω τιὺ ἀλήθειαν, πῶς καὶ
αὐτῇ ἢ ποικιλοχρόνιος βραδυτῆς, ἀέργεια τῆς Θεϊ-
κῆς ἰσχυρῆς ἐχρημάτισε· καὶ διὰ τιὺ ἐδικλῶσε
ἠφέλειαν τὸσῶτον· χρονιώτατα ἐτελεσιουργήθη.
καὶ διὰ νὰ ἀποβρίψῃς κάθε ἀμφιβολίαν ἀπὸ
τιὺ καρδίαν σε, ἀκρσον μὲ προσοχλῶ τιὺ λύσιν
τῆς ἀπορίας σε. Ἐπειδὴ ἐξ ὑπερηφανείας αὐτῇ
ἡμαρτες, ἢ περὶ σὲ θεῖα ἀγάπησις, ἀνέβαλε
τὸν καιρὸν, ὥστε νὰ ταπεινωθῆς, πληροφορη-
μένη μὲ τιὺ δοκιμῶ, πῶς ἢ ἔπαρσις ὄχι ὑψώ-
σως, ἀλλὰ καταπλίσεως αἰτία γίνεται· ὀψί-
τερον, ἐπειδὴ ὁ ὕψος τῆς Θεῆς ἐπροωρίσθη νὰ ἔλθῃ
εἰς τὸν κόσμον, Ἰατρος τῶν ἐδικλῶσε μεγάλων
πληγῶν, προσεκαρτέρει διὰ τὸ συμφέρον σε, ἕως
ὅπῃ ἢ θεοσυγῆς ἀμαρτία, ἢ ὁποῖα εἰς ἐσὲ παρὰ
φύσιν ἐνεφώλδισε, νὰ ἐμβάλῃ ἐξω ὅλας τὰς
ὀλεθρίους καχεξίας, καὶ ἀρρώστιας. καὶ τότε δὴ
τότε ἐλθὼν μὲ εἷνα κοσμοσωτήριον Ἰατρικὸν, καὶ
τιὺ ἀμαρτίαν τῆς εἶδες, καὶ τὰς πλημμελείας τῶν
ἀτόμων ἀπὸ ἐσὲ τιὺ ἀνθρωπότητα νὰ ἐξωστρα-
κίσῃ καὶ τῆς πολυδύκτης Θεώσεως νὰ καταξιώ-
σῃ. Καὶ ἐπὶ πᾶσι τέτοις ἐχρόνισεν, ἕως νὰ γωνη-
θῇ ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τὰ ἐδικάσε, ἐκ τῆς ρίζης
Ἰσραὴλ, καὶ ἐξ ὀσφύος τῆς Δαβὶδ, μία ὑπέρλαμ-
προς κόρη, ὑπερδαύματος θεόποις, πανάρετος
Νεάνις, ὅπῃ νὰ ἔχη ὄλλω τιὺ διγύνειαν ἀπὸ τιὺ
φύσιν, καὶ νὰ ὑπερπλετῇ τιὺ ἀκραν καθαρότητα
ἀπὸ τιὺ προαίρεσιν, διὰ νὰ ἐπιχορηγηθῇ εἰς αὐ-
τιὺ ἐν λόγῳ βραβεῖς πολυτιμῆτε, καὶ τὸ ὄνομα
τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, τὸ, κεχαριτωμένη, Θεοτό-
κος Μήτηρ τῆς παντάνακτος, ἀπὸ τιὺ θεῖαν χά-
ρι·

ρην· διὰ τὴν ἐξῆς καὶ ἐσὺ, ταύτῃ τῷ ἀνεπίμω-
 μον Φιλοτιμίαν, ὅτι ἔδωκες διὰ τῷ σωτηρίαν σε
 τὸ ὑπερεξηρημένον, ἀπὸ ὅλα τὰ παιδία σε· καὶ
 ἐπειδὴ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων τέτοιαν θυγατέρα
 ἐξαισίας ἀπεκύησας, ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις,
 τὸ ὑπὲρ Ἡλιον ἀκτιστον φῶς, σωματῶς ἐπὶ σὲ
 ἐξέλαμψεν. Ὡ Θεὲ τῶν σῶν θαυμάτων, τί κόρη
 εἶναι ἐτέτη! κόρη ὁμοία μὲ τῷ ὁποῖον εἰς τῷ
 ἀγνείαν, ἔτε ἐγαννήθη ἄλλη, ἔτε γυνᾶται, ἔτε
 θέλει γυνηθῆ ἀπὸ τῷ φύσιν· Νεάνις παρα-
 πλήσιος μὲ τῷ ὁποῖον εἰς τῷ καθαρότητα τῆς
 προαιρέσεως ἔτε ἀρέθη ἄλλη, ἔτε δέρισκεται, ἔτε
 θέλει ἀρεθῆ εἰς ὅλλω τῷ διαμονῇ τῆς κτίσεως.
 Θεόπαις, μία μόνη, τελεία ἐν πάσαις γενεαῖς, ὅλη
 καλῆ, ὅλη σεπλή, ὅλη χαριτώνμος, ὅλη φωτῆ
 ἀπλέτω ἠγλαίσμυνη, καὶ ἄλλη ἐδεμία, ἔτε ἠξιώ-
 δη, ἔτε ἀξιώνεται, ἔτε θέλει ἀξιώθῃ πάποτε
 τῶν χαριῶν, τῶν ὁποῖον αὐτῇ ἀπὸ τὸ Πνεῦμα
 τὸ ἅγιον κατηξιώται. τί κόρη θεία, πανίερος,
 καὶ ὑπεραγία! συχωρήσατέ με τιμαλφέςατοι πα-
 νηγυρισῶν ἐν ἀντρυφήσῃ εἰς τὸ ὑπεργλυκύτατον
 ὄνομα· κόρη τῆς ὁποῖας τὸ σεβαστότατον γενέσιον
 ἐπήυξησε τὰς ὑμνολογίας εἰς τὸν διάκοσμον τῶν
 Ἀγγέλων, ἀνέτειλε τὰς φαιδρότητας εἰς τὸν κόσμον
 τῶν ἀνθρώπων, καὶ κατεβίβασε μεγάλῃ τῷ
 ψυχαγωγίαν καὶ εἰς τὴν ἐν ἀδὲ καθημένους προ-
 πάτορας. κυοφορία τῆς ὁποῖας ἢ ὑπερῶχαις καὶ
 χάριτες καταπλήτῃσι καὶ ἐξισῶσι τὸν νῆν, εἰς
 τρόπον ὅπῃ ὅλος ἐκθαμβος, ὅλος ἐξεσηκῶς, ὅλος
 ἐν ἀμηχανία ἐν ἀπορῇ, ἀεράγε ἀπερματικῶς, ἢ
 δημιουργικῶς ἢ τοιαύτη τοκοφορία ἔγινεν! ἀερά γε
 ἐκ θελήματος ἀνδρός καὶ σαρκός, ἢ ἐκ μόνος θεῖος
 θελήματος, τὸ ὑπερένδοξον τῆτο γέννημα εἰς τῷ
 οἰκμενίῳ ἀνατέταλκεν! Ὅμως ἐγὼ βασιλικω-
 τάτη, καθαρωτάτη, καὶ θεοχαριτωτάτη κόρη,
 ὁμολογῶν μὲ ὅλας τὰς ψήφους, ὅτι τὸ Θεό-
 τατον

τατον σὸν γενέσιον, εἶναι κατόρθωμα, ἀνδρα-
 γάθημα, καὶ μέγα θαῦμα τῆς φύσεως ἢ
 ὅποια μὲ τιμὴ θεϊαν βοήθειαν ἔτεκεν αὐτῷ, ἀλ-
 λά μόνον, ἀλλὰ μέγα, ἀλλ' ὑπεράνω πάντων
 τῶν ἄλλων, ἔκρινα εὐλογον νὰ ὑμνήσω σήμερον,
 ὅσον δυνάμει, τὰ τρία κατ' ἐξοχίω ὥραϊα, ἔτε
 μεγαλειᾶ, ἔτε ὑπερβάλλοντα, μὲ τὰ ὅποια αὐτῇ
 ἐξωραϊσθεῖσα, ὑπερήρης, ὑπερυψώθη, καὶ ἔφ-
 θασες εἰς ἐκείνῳ τιμῷ ἀπρόσιτον ὄξαν, εἰς τιμῷ
 ὅποιαν ἔτε ἔφθασον, ἔτε φθάνει, ἔτε θέλει
 φθάσει ἕδεμία ἄλλη εἰς ὅλον τὸν καιρὸν τῆς
 διαρκείας τῆ παγκοσμίας τέτης Θεάτρης. τὰ
 ὅποια εἶναι ταῦτα, ὅτι ἐγεννήθη βασιλισσα ὑπερ-
 τάτη ἀπὸ τιμῷ φύσιν, ἐχηματίσθαι νύμφη μερι-
 κωτάτη τῆ Θεᾶ, ἀπὸ τιμῷ καθαρῶιάτῳ σε προαί-
 ρεσιν, καὶ (τὸ καταπλήτῳ πᾶσαν διάνοιαν) ἀνε-
 δείχθη Θεοτόκος πάνσεβαστος καὶ πολυῦμνητος
 ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. καὶ εἰσέρχομαι εἰς τῆ-
 το τὸ ὑπὲρ θένος ἐπιχείρημα· καὶ διὰ τὸ ἀπει-
 ρον χρέος ὅπῃ εἰς τιμῷ σὶν μεγαλειότητα χρεω-
 σῶ, διὰ τὰς πολλὰς δωρεγείας ὅπῃ ἔλαβα, καὶ
 εἰς κάθε ἄτομον τῆς ὥρας ἀπὸ τιμῷ πλασιοπάρο-
 χόν σε δεξιὰν δέχομαι· καὶ, διατὶ δὴ εἶναι πρέ-
 πον εἰς τιμῷ μεγάλῳ ταύτῳ ἡμέραν, διατὶ γε-
 νέθλιος ἐσὲ τῆς ὑπεραιπαρθένου μητρὸς, τῆ με-
 γάλῃ Θεᾷ ἡμῶν, καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ, εἰς τιμῷ ὅποιαν
 ἴσανται ἔξυπνα εἰς τῆς ὕμνης σε ὅλα τὰ δη-
 μιεργήματα, νὰ καθύδωσιν οἱ λόγοι· καὶ
 διὰ νὰ πληρωθῇ χαρᾶς καὶ δὶφροσύνης αὐτῇ ἢ
 σεβασμιωτάτη, ἐκλαμπροτάτη, καὶ τιμιωτάτη
 ὁμήγουρι, τιμῷ ὅποιαν τὸ κοσμοχαρμόσῳ καὶ
 σεβασόν σε γενέσιον εἰς τῆτον τὸν περιβλεπτόν σε
 Ναὸν σιμήγαγεν. ὅταν θαρρῶν εἰς ἐσὲ τιμῷ συμπα-
 θεσάτῳ βασιλισσαν, καὶ εἰς τιμῷ δόμεναι τῶν
 περιφανεσάτων τέτων λογάδων, ἀπλομα δὶθέως
 τῆς ὑποχέσεως.

Μέρος Πρώτον.

Ὅτι ἡ Νεογενής ὑπεράγγελος, καὶ ἐξ ἐπαγγελίας
 μεγάλη θυγάτηρ τῆς ἀδοξοτάτης καὶ σω-
 φρονεσάτης συζυγίας τῆς Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης,
 τῶν πανσεβάσων γεννητόρων· τῆς ὁποίας τὸ ὑπέ-
 λαμπρον γενεσιον εἰς τὴν ἀρμονίαν πάντων τῶν
 γενεσιῶν ἔχει τὴν Ἰσάτιν, δηλαδή τὸ ὑπεράνω,
 τὰ δ' ἄλλα τὴν Νήτην, ἤγουν, τὸ ὑποκάτω· διό-
 τι παρόμοιος μὲ αὐτῇ, ἄλλη ἔτε ἐγεννήθη, ἔτε
 γεννᾶται, ἔτε θέλει γεννηθῆ, καθὼς ἄλλος Χρι-
 στός ἔτε ἐγένετο, ἔτε ἐστίν, ἔτε ποτε γενήσεται·
 διὰ τὴν ὁποίαν τὰ δεδοξασμένα αὐτῆς γενεαῖς γενεῶν
 ἐλαλήθησαν, τῆς ὁποίας τὰ ἐλόγια Φεγγαβο-
 λῆσιν εἰς τὰς χερσὶς τῶν προφητῶν, καθὼς
 ἀκτινοβολῆσι τὰ ἄστρα εἰς τὸ σφαιροειδές τῶν ἡμε-
 ρῶν, μὲ τὴν ὁποίαν συγκρινόμενοι πάντες ὅσοι τῶν
 ἀφ' Ἡλίου ἀνατολῶν, οἱ ὄγονέσονται δηλαδή, μὲ
 ὅλας τὰς ψηφοφορίας δυσγενέσονται καλένται, εἰς
 τῆς ὁποίας τὰς παναχεράντας πόδας, παρόμοια
 μὲ τὰς εἰκοσιτέσσαρας πρεσβυτέρους τῆς Ἀποκα- Καθ. κ.
 λύψεως βάλῃσι τὰ σκῆπτρα, καὶ διαδήματα οἱ
 Θεόσεπτοι βασιλεῖς, μὲ ἐρυθρὰς χαρακτῆρας ὑπο-
 γράφοντες, ὅτι ἐκεῖνοι εἶναι δέλοι, καὶ αὐτὴ ἡ
 ὄντως πανυπερτάτη βασίλισσα, εἰς τῆς ὁποίας
 τὰ μεγαλεῖα ἐκταμβεῖται κάθε νῆς καὶ ὑπερ-
 κόσμιος, δεομβέται κάθε γλῶσσα καὶ μεγαλόφω-
 νος, ναρκεῖ κάθε κάλαμος καὶ ὄξυγράφος· Ὅτι
 δηλαδή ἡ ἀρετίτοκος Μαριάμ γεννᾶται βασιλί-
 σα ὑπερτάτη ἀπὸ τῆς φύσιν, εἶναι ἀλήθεια
 τόσον τηλαυγής, καὶ καθαρωτάτη, ὥστε ὅπῃ
 εἶναι κατάδηλος, ὅχι μοναχὰ εἰς ἀνδρας πολυμα-
 θεῖς καὶ ἐπισήμονας, ὡς τὰ ἐλογιμώτατα ὑμῶν
 ὑποκείμενα, ἀλλὰ πασίδηλος ἀκόμι ἀκόμι καὶ εἰς
 ἐκείνους ὅπῃ εἰδ' ἀκρω δακτύλῳ, τὸ δὴ λεγόμενον,
 τῆς

τῆς γλυκυτάτης τῶν ἐπισημῶν ποιότητος, καὶ τῆς ἀπλάστου γνώσεως δὲν ἐγούθησαν. καὶ διὰ τῆτο εὐταῦθα φαίνεται, καὶ ὑπάρχει, περιττὴ πᾶσα βεβαιότης καὶ ἀπόδειξις.

Ὅμως διὰ τὴν ἀπαντήσωμεν τὴν μελιγγήτον γλυκύτητα, καὶ ἀμβροσίαν, ἣ ὅποια ἀπὸ ταύτῃ τὴν πάντοθεν μελισσῶν χαρμεσάτῃ ἡδυτάτῃ καὶ τερπνοτάτῃ ὑπόθεσιν, ὡσάν ἀπὸ πηγῶν πολυχόμων ἀναβλύζει, καὶ πηγάζεται, ἄς βάλλωμεν ἔμπροσθεν εἰς τὰ ὄμματά μας παρθένους, τὸ ὑπερένδοξον γενεθλιακὸν ἐκείνης δάδρον, καὶ μὲ δὺλαθητικῶ περιέργειαν ἄς θεωρήσωμεν τόσον τὰ μακρὰν, ὅσον καὶ τὰ ἐγγύς ὑπερθεδοξασμῶν πρόσωπα, ὅπως αὐτὸ ὑπερθαυμασίως ἐξωραΐζουσι. διὰ τὴν μὲ ἀλήθειαν θέλωμεν κατοπιθεῖσαι εἰς τὰ κόρῃν τῆτε τῆ δένδρον πράγματα πολλαῖ λαμπρὰ, βασιλικά, καὶ εὐδοξά· θρόνους ὑψηλούς καὶ ἐπισημένους, Οὐρανίους ἀπὸ μεγάλης θησαυρῶν πεποικιλμένους, Μήτρας καὶ διαδήματα ἀστράπτοντα ἀπὸ τῆς βαρυτίμου λίθου· σκῆπτρα αὐγάζοντα ἀπὸ τὰ ἡλιοσάλακτα μαργαριταρῶν· φλόγια μὲ μεγάλῃ ἀρέσκειαν τῶν θεατῶν, εἰς τὸν ἀέρα ἰπλάμενα· Σημαίας ἐν κροσσωτοῖς χρυσοῖς κατηγλαίσμενας, καὶ μὲ τὸν Λέοντα εἰς τὸ μεσαίτατον ἐνυφασμένους. σύμβολα ἑτέτα, Ἱερογλυφικά, καὶ ἀγλαίσματα ὅλα ἑβραία, βασιλικά. ἀλλὰ τάχα σιωπησάμενα, εἰς εἷα, ἢ δύο, ἢ τρία πρόσωπα; ὄχι ὄχι, ὑφαπλέμενα εἰς δεκατέσσαρας γενεάς.

Ἄς ἐνατιώσωμεν τώρα καὶ εἰς τὰ προσεχῆ καὶ ἐγγύτερα, καὶ θέλωμεν θεωρήσει, μὲ θάμβος μέγα, καὶ πολλῆ ἐκπλήξιν παραδειγματικὰ πρωτότυπα ἀπὸ τῆς ἰδίαν βασιλικῆς φυλῆς ἐκφυόμενα, ἀπὸ τῆς αὐτῆς Σειρῶν καταγόμενα, ἀπὸ τὸ αὐτὸ βασιλικὸν αἷμα ἀρδύόμενα, καὶ ἀπὸ τὰ ἴδια βασιλικά καθήκοντα κλειζόμενα. διὰ τὴν βλέ-

ποτες καθαρῶς καὶ διηκριβαμένως πῶς καὶ ἡ ρίζα, καὶ οἱ κλάδοι τῆ ἀνώθεν γενεθλιακῆ δούδεσ, εἶναι δηλωτικοὶ βασιλικῶν, καὶ σεβαστῶν προσώπων, θέλωμεν πληροφορηθῆ πῶς καὶ οἱ καρποὶ αὐτῶν μὲ τὸ βασιλικὸν δικαίωμα συμφύονται καὶ συγγενῶνται· καὶ ἄς λάμψει ἡ πάντα νικῶσα ἀλήθεια.

Τὸ προτεθέν γενεθλιακὸν δένδρον, ὡς ὁραῖτε, ἔχει ρίζαν, τὸν βασιλέα Ἰδαν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκ μιᾶς ἀρχῆς ἐβραβύθη ἡ δόξα, ἡ τιμὴ, τὸ κράτος καὶ ἡ βασιλεία, ἀπὸ τὸν μέγαν πατεριάρχην Ἰακῶβ καὶ πατέρα τε. ἔχει κλάδους (ὡ γενεὸς χρυσόν, καὶ Θεοτίμητον!) ἔχει λέγω κλάδους τῆσ δεκατέσσαρας βασιλεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ Δαβὶδ, ἕως τῆσ μετοικεσίας Βαβυλῶνος, βασιλικῶσ τὸν Ἰσραὴλ ἐποίμαναν. ἀπὸ αὐτῆσ λοιπὸν τῆσ βασιλικῆσ κλάδους ἐξήλωθησαν ὁ Ἰωακείμ, καὶ ἡ Ἄννα, καὶ ἐκ τῆτων τὸ ἐκλόγιον τῆσ ὀυγενείας, τὸ μέγα ὑποκείμενον τῶν δουλαβειῶν μας, ἡ ἀρετίτοκος Αὐγῆσα, τῆσ ὁποίας τὴν ὑπέρλαμπρον γέννησιν λαμπρῶσ σήμερον ἐορτάζομεν, ἐξανετείλε. τὴν ὁποίαν εἰς τὴν διαδοχίω τε μὲ τῆσ προφητείας τὰ ὄμματα ὁ προπάτορ τῆσ ἰδίας Ἰακῶβ προβλέπωντας, ὅλος χαρὰ, ὅλος ἠδονῆ, ὅλος σκιερτῶν καὶ ἀγαλλόμενος σιωμιλεῖ μὲ τὸν ἦόντε Ἰδαν, τὸν ἐπαινεῖ, τὸν εὐχεταί, τῆ προφανερῶναι τὸ ὑπέρτατον ἀξίωμα, Ἰδα τῆ λέγει ἡ με, χαρὰ καὶ σέφανός με, προβλέπω ἂν πνύματι τὰσ μεγάλασ ὀτυχίας σε, οἶδα ὅτι οἱ ἀδελφοί σε, διὰ τὸ σεβαστὸν ἀξίωμα τῆσ βασιλείας ὁπῆ φορεῖσ, θέλν δείξει εἰς ἐσὲ κάδε σέβασ, καὶ θέλν προσφέρει κάδε δ'οφημίαν καὶ ἔπαινον· κατανῶ τὰσ ἀριτείας, τὰ Τρόπαια, τῆσ Θριάμβουσ, καὶ τῆσ Φοίνικασ ὁπῆ θέλεις συγκροτήσει καὶ διεγείρει τόσον εἰς τὸ πρόσωπον τὸ ἐδικόν σε, ὅσον καὶ

εἰς ἐκεῖνα τῶν διαδόχων σε, ἀναντίον τῶν ἐχθρῶν
 σε· βλέπω ὅτι θέλεις θησαυρίσει, ὑπὲρ χιλιά-
 δας καὶ μυριάδας θησαυρῆς· γινώσκω ὅτι θέλεις
 ἐπαυξῆσθαι, ὅσον ὀρέγεται τὸ Πλάτος τῆς ἐπι-
 θυμίας σε. Ὅλα ταῦτα προσρῶ καὶ σκιερὰ ἢ
 καρδία με, τὰ φαντάζομαι καὶ ἀγάλλεται τὸ
 πνεῦμα με, τὰ σοχάζομαι καὶ ὡς πατήρ σε με-
 τὰ σε συγχαίρομαι. ὁμῶς εὐα, εὐα εἶναι ἐκεῖνο
 ὅπῃ ἔχει νὰ σε ὑπερυψώσῃ, εὐα τὸ ὁποῖον ὅταν
 λάβω εἰς νῆν ἐξίσταμαι, ὅταν ἀπὸ ὅλα τὰ μέ-
 ρη τὸ ζυγοςατήσω ἐκπλήττομαι, καὶ ὅταν μὲ
 ἀκρίβειαν τὸ συλλογιθῶ, ὅλος θάμβος γίνομαι.
 Καὶ ποῖον εἶναι αὐτὸ σεβασμιώτατε πάτερ (λέ-
 γει ὁ ὕψος) ποῖον εἶναι αὐτὸ ὅπῃ ὑπερνικᾷ, καὶ
 ὑπερακοντίζει πᾶσας ὅσας προηρίθμισας ὀδομο-
 νίας; εἶπε, φανέρωστέτο εἰς ἐμέ; τότε μεγάλη,
 Φωνῆ τὸ ὑπέριστατον ἐκεῖνο καὶ ὑπερμέγιστον χησο-
 μολόγημα ἐξεφώνησεν. „ἐκ βλαστῆ ἡμεῖς ἀνέβης,
 „ἡμεῖς ἀνέβης ἐκ βλαστῆ. ὁ θεοφύττυτος, θεο-
 χαρίτωτος, καὶ θεοκόσμητος, ἡμεῖς, βλαστῆς, ὅπῃ
 μέλλει νὰ βλαστήσῃ εἰς τὴν διαδοχίωσιν διὰ δό-
 ξαν ἰδιατεράτιω, καὶ διὰ τιμὴν ὅλης τῆς ἀνθρωπό-
 τητος, αὐτὸς θέλει σε ὑψώσῃ, μεγαλιώει καὶ
 προβιβάσει εἰς τὴν πανυπερτάτιω κορυφῶν τῆς
 ὄντως ὀδοξίας. Ὅταν δὲ παύω νὰ λέγω πολλὰ κίς
 ὑφ' ἡδονῆς, ἐκ βλαστῆ, ἐκ βλαστῆ ἡμεῖς ἀνέβης,
 ὑπερήρης καὶ ὑπερυψώρης. Ἀλλὰ ποῖος ἀρά-
 γε εἶναι αὐτὸς ὁ τόσον πολυθρύλυτος, καὶ πολυύ-
 μνητος κλάδος; ποῖος; ἢ Νεογενῆς κόρη καὶ Λύ-
 γεσσα, αὕτη ὑπερύψωσε τὴν βασιλικὴν τῆς Ἰδαίας
 φυλῆς, ἀπὸ τῆς ὁποῖαν ἐξανέτειλεν, ἀνεβίβασε
 τὴν βασιλεῖς τὴν ἐξ αὐτῆς, εἰς τὸ ἄκρον τῆς δό-
 ξης, τὴν ὁποῖαν ἐγνώρισε προπάτορας, καὶ τέ-
 λος πάντων ἐμεγάλωσε καὶ τὴν ἀπογόνους τῶν
 ἀνασθέν σεβαστῶν βασιλέων, τὸν Ἰωακείμ καὶ τὴν
 Ἄνναν,

Γαβ.
 μ.

Ἄνναν, τῆς ὁποῖας ἐκάλεσε γεννήτορας· καὶ ἀκέ-
 σατε τὸν Θεοφορέμενον Δαμασιῶν πόσον ἐνιχύει
 τὸν λόγον με· «καὶ Τίκτηι παῖδα ἢ τείρα Ἄννα ^{Εἰς τὴν}
 «οἷα ἐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου, ἐδ' αὖ ^{καὶ} πάλιν ^{κεῖν.}
 «γενήσεται. Βαβαί! Βαβαί! ἐνεκὸν τῆς ὑπερβαλ-
 λήσης δόξης τῆς ἀρετιότου Θεόπαιδος, ἢ ὁποῖα καὶ
 εἰς τὸ ὑπερδοξασμένον ἐκείνης ὑποκείμενον συσέ-
 λεται, καὶ εἰς ἅπασαν τὴν περιφανεστάτην γε-
 νεάντης ὑπερεκτείνεται.

Τώρα ποῖος ἀμφιβάλλει, ὅτι ἐκείνη ἢ κόρη
 ὅπῃ γεννᾶται ἀπὸ προπάτορας Βασιλεῖς, τῆς
 ὁποῖας μὲ τὸ νὰ ἐγεννήθῃ ἐξ αὐτῶν, καὶ ὑπερδο-
 ξασται, ἐκείνη ὅπῃ ἀποτίκτεται ἀπὸ ἀπογόνου
 Βασιλέων, τῆς ὁποῖας μὲ τὸ νὰ ἔλαβε τὸ εἶναι
 παρ' αὐτῶν καὶ ὑπερεφάδρισε, ποῖος λέγω ἀμ-
 φιβάλλει ὅτι γεννᾶται Βασίλισσα ὑπερτάτη ἀπὸ
 τῆς φύσιν; ἐγὼ χωρὶς ἀμφιβολίαν, χωρὶς διαγ-
 μόν, καὶ ὅλος πεπληροφορημένος, καὶ μὲ τὸν λό-
 γον τὸ ὁμολογῶ, καὶ μὲ σκιετῶντα κάλαμον τὸ
 ὑπογράφω. Ζητεῖτε τὸ αἴτιον οἱ Φελέορτοι; ἀκέ-
 σατέ το μετὰ περιχαρείας. διατὶ ἰξόβρω πῶς ὅταν
 ἡ ρίζα εἶναι βασιλική, ἐπίσης καὶ οἱ κλάδοι καὶ οἱ
 καρποὶ βασιλικοὶ ὑπάρχουσιν. ὅταν ἡ ἄρβρα καὶ
 ὁ σπόρος εἶναι δεσποτικός, καὶ τὸ γέννημα δεσποτι-
 κὸν λέγεται. ὅταν δηλαδὴ, οἱ πρόπαπποι, καὶ
 πάπποι εἶναι Βασιλεῖς, καὶ οἱ ἀπόγονοι, Βασι-
 λέων ὀψίγονοι· καὶ τὸ τέκνον αὐτῶν, τὸ αὐτὸ δι-
 καίωμα ἐκ τῆς φύσεως καταπλησθεῖ. διατὶ ἀπὸ
 τῆς αὐτῆς φυλῆς, καὶ διαδοχῆς, καὶ ἀπὸ τὸ αὐ-
 τὸ βασιλικὸν αἷμα γεννᾶται, κατέρχεται, καὶ ἀρ-
 δέεται. καὶ ὅχι τὸ δίκαιον μόνον μὲ βιάζει τοις-
 τοτρόπως νὰ συμπεραίνω, ἀλλὰ καὶ τὸ πρέπαν
 ποῦδῶ μᾶλλον μὲ καταναγκάζει, ἔτω νὰ ἀποφά-
 νωμαι. διατὶ ἔπρεπε νὰ γεννηθῇ Βασίλισσα ὑπερ-
 τάτη ἀπὸ τῆς φύσιν, ἐκείνη ὅπῃ ἐμελλε νὰ ἀνοί-
 ξῃ ὡς μέγα Βασίλειον εἰς τὴν ἀνδραπότητα, καὶ

τὸ βασιλείου ἰδέωζεν· ἔπρεπε νὰ ἀνατείλῃ ἀπὸ
 γυνεᾶν κεκοσμημένῃ μὲ μεγάλῃ δόξαν, ἡ Θεό-
 παις Μαριάμ ὅπῃ ἐγέννηθη διὰ τὴν τιμὴν ὅλον τὸ
 ἀδαμιαῖον γένος· ἦτον ἀναγκαῖον νὰ λάμψῃ ἀπὸ
 βασιλεῖς ἐκείνη ὅπῃ κατ' ἐξαίρετον καὶ ἀκοινώνητον
 ὑπεροχῇ νὰ γίνῃ νύμφη Θεόνυμφος ἐκείνης τῆς
 προαιωνίως παντάναικτος, πρὸ χρόνων αἰωνίων, διὰ
 τὴν καθαρότητά της ἐπροωρίθη.

Τί εἶπα! καθαρότητα; ὄχι, ὄχι ὀλίγον εἶπα,
 ἀμείβω ἰδεᾶν, ὑπερέκχυσις ἀγαθότητος, πέλα-
 γος ἀγνότητος, θαλάσσα καθαρότητος, ὠκεανὸς
 ἀγιότητος ἢ καθαρότητος τῆς παρθένου καὶ εἶναι, καὶ
 πισδύεται. καὶ θεωρήσατε παρακαλῶ τὴν χα-
 ρακτηριστικὴν εἰκόνα τῆς ἰδίας, τὴν ὁποίαν εἰς τὴν
 Ἱερὰν Ἀποκάλυψιν ὁ συγγραφεὺς καὶ θεατὴς τῶν
 κρῆτων ὀπλιστῶν, μὲ πόσον ἀνεξάλειπτα χρώ-
 ματα ἐχρωματίζησε, „καὶ ἀνώπιον τῆς θρόνου, (τί
 „χρυσουδέστατα λόγια!) Θάλασσα ὑαλίνη, ὁμοίως
 „Κρυσάλλω ἢ Ἱερὴ κύκλωσεν τῆς θρόνου. Θάλασ-
 σα, Φιλέορτον σύστημα, πλῆθος ὑδάτων ἐρμυλιώ-
 νται· ὑαλίνη, βρείθρων εἰλικρινεστάτων ὀντότητα δη-
 λοποιεῖ· ὁμοίως μὲ Κρυσάλλον, ἀλλῶν ὑπεροχῇ κα-
 θαρότητος ἐμφανίζει. καὶ Ἱερὴ ἠλιόμορφος καὶ
 πολυχρώματος, περιόσειαν καὶ πλημμύραν ὠραιό-
 τητος χαρακτηρίζει, κύκλωσεν τῆς θρόνου, καὶ
 πλησίον τῆς θρόνου τῆς μογαλωσιῆς, ὑπερανωκι-
 σμένῃ, ὑπερέξοχον, καὶ ὑπερανέφικτον λαμπρό-
 τητα διατρανοῖ. τύποι, ἀπεικασίαι, καὶ χρωμα-
 τουργία αὐτὰ, τῆς ὑπὲρ πᾶσαν ἔρδναν, κατὰ-
 ληψιν, καὶ χωρὶς ὅρια καθαρότητος, τῆς ἀειπαρ-
 θένου θεόπαιδος· τῆς ὁποίας ἢ ἀχραντότης ὀλό-
 γυρα εἰς τὸν θεῖκόν θρόνον, ὑπεράνω πάσης ἄλλης
 θεοτερπῆς ἀγαθότητος ὑπερνίδεσται· καὶ εἰς τῆς
 ὁποίας τὴν ἀπρόσιτον ὑπεραγιότητα, ἔχοντας
 ἔθετον, δι' ὀλάβειαν, διὰ ἀγιασμόν, διὰ σωτη-
 ρίαν μῆ, ἐγὼ ὁ ἀναγνος, ἔμμυστος καὶ ἐβρύπωμένος

καὶ πλησιάσω δι' ἐγκωμίων, ὅσον εἶναι δῖωατόν· φο-
 βῆμαι μὲν αἰκίσω ἀπὸ τῆς ἀκατάφλεκτον Βάτον,
 ὡς ποτε ἐκεῖνος ὁ Μωϋσῆς ὁ μέγας, Ἰερεμία, Ἰε-
 ρεμία, μὴ ἐγγίσης ὧδε· διὰ ποίαν αἰτίαν κυρία
 δέσποινα, πάντιμον κάρρα; διατὶ ὧδε ὑψος δυσαν-
 νάβατον ἀνδραπίνοισ λογισμοῖς, ὧδε βιάδος δυ-
 δεώρητον καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς. διὰ τῆτο
 ἀπομακρόθεν ἀνδρανίζω εἰς τὰς ἀρχαῖς καὶ τὰς
 πηγὰς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ τοκαύτη καὶ τοσαύτη
 καθαρότης ἀνέβλυσεν· ἀπομακρόθεν ξανοίγω
 τὰς θεοποιῶς ὁδὸς τῆς κατ' ἀρετῆν ζωῆς, τὰς
 ὁποίας ἐκ πρώτης ἡλικίας ἀγαλλομένοις ποσὶν ὠδύ-
 σε· πόρρωθεν ἐπισκοπῶ τῆν μεγαλοψυχίαν,
 τῆν ὁποίαν ἀκόμι ἀκόμι μὲ τὸ μητρικὸν γλυκύτα-
 τον γάλα εἰς τὸ σῶμα, εἰ τὸ νὰ ἀπετάξῃ εἰς τὰ
 ἅγια τῶν ἁγίων ἐκέκτητο· δὲν ἀπλομαι τῶ νῶ
 τὰς μελέτας, τὰς θεωρίας, τὰς ἀναβάσεις καὶ
 τὰς ὑψώσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὑπὲρ τὰ Σεραφίμ,
 μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν ὑπεράγιον τόπον ἐνδιατρίβουσα,
 ὀσημέραι, καὶ ὥραι ὑπερυψώνετο· δὲν προφέρω
 μὲ τῆν γλώτταν τὰς πνευματικὰς τῆς αἰγνίας θη-
 σαυρῆς, ὅπῃ ἐκεῖ μέσα, καὶ ἔξω ἀπὸ ἐκεῖ, πάν-
 τοτε καὶ αἰεὶ, πανάγνωσ, οἰκεία σπερῆ καὶ προαι-
 ρέσει εἰς τὸ θεοτερπὲς ἐδικόν τῆς Ἡρωικὸν ὑποκέ-
 μνον ἐπεσιῶαζε. δὲν ἀνοίγω τὸ σῶμα με, ἔτε εἰς
 τὰς κεκρυμμένας αὐτῆς ἀρετὰς, διὰ τὸ ἀνεκλά-
 λητον, ἔτε εἰς τὰς φανεραῖς, διὰ τὸ ὑπερβάλλον.
 „ διατὶ ὡς τὸ σκότος αὐτῆς, ἔτω καὶ τὸ φῶς αὐ-
 „ τῆς, καθὼς δηλαδὴ αἱ μουσικαὶ πράξεις τῆς θεό-
 παιδος εἶναι δυσνόηταις, διὰ τὸ ὑπὲρ ἔννοιαν, τοις-
 τοτρόπως καὶ αἱ φανεραὶ εἶναι δυσκολόφθασταις
 διὰ τὸ ὑπὲρ ποσότητα.

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγλαίσματα, κοσμήματα,
 κατορθώματα καὶ ἡρωικὰ ἔργα τῆς ὑπεραγιοτά-
 τῆς Νεάνιδος ἀφίσαμαι, ἀπομακρωόμαι, συτέλο-
 μαί, δὲν τὰ ἐπιχειρίζομαι· καὶ μετὰ πάσης αἰδῆς
 καὶ

Ψαλμ.
 ελθ.

καὶ βλαβείας ἐγγίζω εἰς τὸτο μόνον τὸ ἄκρον αὐ-
 τον, τὸ ὁποῖον ἢ ἡ ἐράνιος ἢ ἡ ἐπίγειος ἐκκλησιασι-
 κὴ ἱεραρχία ὑπερεκθειάζει, ὅπως εἶναι ποῖον; ὅτι
 δηλαδὴ ὅλας τὰς χρυσαῖς καὶ θεοτερπεῖς τῆς
 ὑπερεξηρημένης καὶ παναγιωτάτης ζωῆστης συγ-
 μὰς ἐφύλαξε, (θαῦμα ἀκῆσαι.) ἐφύλαξε τὸ ὑπέ-
 ραγνον καὶ ὑπεράμωμον, τόσον εἰς τὸ πνεῦμα,
 ὅσον καὶ εἰς τὸ σῶμα, τόσον εἰς τὰς σωματικὰς
 αἰδήσεις, ὅσον καὶ εἰς τὰς πνευματικὰς διωάμεις·
 καὶ τόσον ὑπερπληρέσατα, ὡσεὶ ὅπως διὰ αὐτῶ
 τῶν κατὰ προαίρεσιν ἀναμαρτησίαν, χρυσαυγίαν
 τῶν ἡρωισμῶν, καὶ φεγγοβολίαν τῶν λογισμῶν,
 ὡς τὸ θαύματος! ὑπερέβη, καὶ ὑπερηκόντισεν ἀπεί-
 ροις διασῆμασι πάντα ἐκείνους ὅπως εἰς τὸ ὕψος
 τῶν ἀρετῶν διέπρεψαν, περισσότερον πάντων εἰς
 τῶ ὑπὸ πάσης τῆς κτίσεως λατρευομένῳ αὐτο-
 καθαρότητα καὶ αὐτοαγιότητα πλησιάσασα. καὶ
 διὰ τῆτον τὸν λόγον, ὄχι ἀπαξ, ὄχι δις, ἀλλὰ
 πολλακίς εἰς τὸ ἄσμα τῶν ἀσμάτων ὁ ἐπεβράνιος
 Κυφ. δ'. νυμφίος, πλησίον αὐτῶ ἐκάλεσεν, „ιδὲ εἶ καλὴ ἢ
 Κυφ. ε'. „πλησίον με, ἰδὲ εἶ καλὴ· καὶ πάλιν ὅλη καλὴ ἢ
 „πλησίον με. καὶ αὐδὶς, καλὴ ἢ πλησίον με ὡς
 „Βδοκία, ὡραία ὡς Ἱερουσαλήμ, θάμβος ὡς
 „τεταγμένη.

Καὶ αἶς καταλάβωμεν ἐκ κρασπέδου, τὸ πᾶν
 ὕφασμα. ἡ κυρίως Παρθενία, ἀπὸ τὸν ἕρανο-
 φάντορα μέγαν Βασιλεῖον, περιγεράφεται μίση
 βρυχωροτάτη καθαρότης, ἢ ὁποῖα δὲν συζέλεται
 εἰς μοναχὸν τὸ σῶμα, ἀλλ' ἀπλώνεται ἔτι προσέ-
 τι, καὶ εἰς τῶ ψυχῶ καὶ διάνοιαν, φυλάττεισα
 καὶ τὸν ἔξω, καὶ ἔσω ἄνθρωπον, κατὰ πάντα
 καθαρώτατον καὶ ἀπαθέσατον. ταύτῳ συγχω-
 ρήσατέ μοι Παρθενοί, ὅσοι, μονασαί, μιγάδες, λο-
 γάδες, ἡρώες τῶν ἀρετῶν, συγχωρήσατέ μοι τῶ
 ἑλθεθέρῳ ἀπαξάπαντες τῆς ἀνδριάμβοις, καὶ
 ἐν ἀγῶσιν Ἐκκλησίας οἱ ἅγιοι ταύτῳ, ταύτῳ,

κατὰ τὰ δύο αὐτῆς εἶδη, τὸ νοερόν, καὶ σωματι-
κόν, κατὰ τὸν νῦν, καὶ κατὰ τὸν χῆν, ἐν τῷ με-
τὰ σώματος βίῳ, εἰδὲς ὑμῶν, εἰδὲς εἰς τὸ ἀκριβὲς
διετήρησε· παρὰ μόνη μονωτάτη ἢ τῆς περιθενίας
πηγῆ, ἢ ἀγνῆ περιθερά, ἢ θεόποις Μαριάμ.

„ὄθεν καὶ ἀσμετολογήθη, μία ἐστὶ περιθερά με τε-
„λεία με, μία ἐστὶ τῇ μητρὶ αὐτῆς, ἐκλεκτὴ τῇ
„τεκνοῦ αὐτῆς. διὰ τῆτο καὶ εἰς αὐτῆς μόνιω
δοδοται τὸ ὑπεραμόλωτον, καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι, κα-
τὰ τῆτο τὸ μέρος, περὶ παρὰ λυδίων ἄρμα, μα-
κρόθεν δηλαδὴ αὐτῇ ἀκολοῦθῃσι. διατὶ τῆω κατὰ
ψυχῆ περιθενίαν, τῆω κατὰ διάνοιαν λέγω κα-
θαρότητα, εἰδὲς αὐτῶν εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς
ἐδικῆς τε ζωῆς καὶ καταρωδῶση ἐδωκῆθη. ἀλλὰ ἄλ-
λοτε νῦν ἅγιε, ἄλλοτε νῦν Χριστῆ, καὶ ἄλλοτε νῦν
ἀνθρώπε ἐκέκλιωτο· ἄλλοτε ἐν ἀπαθείᾳ, καὶ
ἄλλοτε ἐν ἐμπαθείᾳ ἢ διάνοια αὐτῶν ἐρέμβετο· ἄλ-
λοτε ἐν γαλιλῶν, καὶ ἄλλοτε ἐν τρικυμῆς ὄρεσκε-
το· ἄλλοτε Ἐλὸν εἰς τὸ παντέφορον ὄμμα, καὶ
ἄλλοτε Ἐκάβη ἢ ψυχῆ αὐτῶν ἐφαίνετο. καὶ διὰ
ποῖον δίκαιον; διατὶ πηλὸς πηλῆ ὀρέγεται. καὶ
διατὶ ὑπὲρ φύσιν τὸ τοῖστον προτέρημα. ὄθεν καὶ
ἀπαξάπαντες οἱ ἅγιοι με τὸν τῆς θεολογίας ἀκρό-
τατον νῦν, τὸν ἐξ ἐπαγγελίας γεννηθέντα, καὶ
εἰς τὰς κορυφαῖς τῶν ἀρετῶν φθάσαντα Ναζιαν-
ζινόν, ἐξομολογέμενοι παρῆσι, φθέγγοντα.
παρθενός εἰμι τῷ σώματι, τῇ δὲ ψυχῇ ἐσάφα οἶ-
δα· διατὶ οἰκμενικὴ παρθερία; διατὶ; „ἀπλῆσαι
„γὰρ ἐ τῶν πολλῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀρίστων
„ὁ μῶμος, ὡς μόνον ἀν εἶναι τῆ Θεῶ, τὸ παντε-
„λῶς ἀπλῆσον, καὶ ἀνάλωτον πάθεισι.

Καὶ μετὰ Θεὸν τίς ἀράγε αὐτὸ, ὡς ὑπὲρ-
λαμπρον χιτῶνα ἀεδύθη; μόνον μονωτάτον τὸ
ῥόδον τὸ ἀμάραντον, ἢ κλίμαξ τῆ Ἰακὰβ ἢ με-
τάρσιος, τῆ Ἀββακὸμ τὸ ἄρος τὸ κατάσκιον, ἢ
ὑπεραμόλωτος δεσποινά, καὶ κυρία, ἢ ὅποια ὦ ζέ-

Κεφ. 5.

ὁ Συγγρα-
φεὺς τῆς
Κλίμακος.εἰς τὰ
Ἔπη.εἰς τὸν μέ-
γαν βασι.

νον ἄκσμα, ἢ ὅποια διεφύλαξε, καθὼς τὴν τῆς σαρκὸς εἰς τὸ ἄκρον καθαρότητα, ἔτω καὶ τὴν κατακαδιάνοιαν εἰς τὸ ὑπερέτελειον παρθενίαν.

Καὶ ποῖος μᾶς βεβαιώνει; ποῖος; ὁ ἴδιος Θεὸς ὁ ἀψώδεστος μὲ τὸ ἄσμα τῶν ἀσμάτων καθε

Κεφ. δ' ὄνεν πληρηφορεῖ. „ὄλη καλὴ ἢ πλησίον με, καὶ „μῶμος ἐκ ἔσιν ἐν σοί· ὄλη, ὄλη καὶ σώματι, καὶ πνέματι, καὶ καρδίᾳ, καὶ διανοίᾳ. τῶρα πῶς νὰ μὴ ἐκφωνήσω μὲ ὄλλω τὴν ἀλήθειαν, πῶς νὰ μὴ βεβαιώσω μὲ ὄλλω τὴν μεταφυσικῶν βεβαιότητα, πῶς νὰ μὴ συμπεράνω χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν καὶ διασαγμὸν, πῶς αὐτὴ μόνη ὑπὲρ πάντα τὰ σκλωώματα Ἰακώβ, προσέδραμε καὶ προσήγγισεν εἰς τὴν ἄπειρον καὶ ἀκτιστον τῆς αὐτραχεραντότητος ἀμφιτρίτῳ, καὶ παρέστη ἐκ δεξιῶν τῷ Θεῷ, διὰ τὸ ὑπερβάλλον τῆς καθαρότητος, τὸ ὅποσον πρὸ ἐμῆ καὶ ὁ προπάτωρ αὐτῆς Δαβὶδ, ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρα ἐμελώδησε, „παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σε, τρυφερίζωντας; „ὦ τῷ θαύματος, τὴν ὑψωσις! τὴν ἀνάβασις! τὴν ὑπεροχὴ εἶναι ἔτετη! ὑπεροχὴ ὅπῃ μὲ ἀνοίγει τὰ ὄμματα τῷ νοῦς νὰ θεωρήσω καὶ ἄλλο ὑπερβάλλον τῆς αὐτῆς, καὶ νὰ προδέσω ὅτι τὸ πάμμεγα ὑποκείμενον τῶν βλαβεῶν μας, ὄχι μόνον ὑπερήρηθη καὶ κέδρων καὶ λιβάνων, δηλαδὴ καὶ τῶν ἐν παρθενίᾳ καὶ ἀγνίᾳ διαλαμφάντων ἀγίων, ἀλλ' ἐπὶ τέτοις ὑπερύψωται, κατὰ ταύτῳ, καὶ βενῶν καὶ ὀρίων αἰωνίων, τῶν Σεραφίμ λέγω καὶ Χερουβίμ. καὶ διὰ τελείαν ἐδικίῳ μᾶς πληροφρορίαν, ὡς θεωρήσωμεν τὴν ἀλήθειαν λάμπουσαν Ἠλὶς τηλαυγέσεων.

Ἀπορῆσιν οἱ ὄντως θεολόγοι, καὶ πατέρες τῆς ἀγίας ἐκκλησίας. διὰ τὸ μέγα καὶ ὑπερμέγιστον ἔργον τῆς ἡμετέρας σωτηρίας, δὴν τὸ ἐπεχειρήθη ἐνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ Σεραφίμ, ἢ Χερουβίμ, ἀλλ' ἔκαμε χρεῖα ὁ εἰς τῆς Τριάδος νὰ σαρκωθῇ

διὰ γὰρ τὸ τελειώσῃ· καὶ ἄλλοι λέγουν, ὅτι μὲ τὸ
 γὰρ ἦτον ἡ ἀμαρτία τῆ Ἀδάμ ἀπειρος, ἐχρηιάζετο
 μία ἀπειρος διώαμις, γὰρ κοινότης σαρκὸς καὶ αἵ-
 ματος, διὰ γὰρ τὴν ἐξαλείψῃ. καὶ ἐπειδὴ ἡ ἑτοιμία
 ἀπειροδιωαμία δὴν δίδεται παρὰ μόνε τῆ Θεῶ, διὰ
 ταύτην τὴν αἰτίαν ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο. ἄλλοι
 δοξάζουσιν, ὅτι ἀνωθρώπησεν ὁ υἱὸς τῆ Θεῶ, διὰ
 γὰρ ἀπομείνη αὐτῶ, σὺ τῶ πατρὶ, καὶ τῶ πνύ-
 ματι ἢ λατρεία, καὶ καθὸ δημιεργὸς, καὶ καθὸ
 λυτρωτῆς, καὶ γὰρ μὴ ἐγνωρίζῃ ἢ κτιθεῖσα καὶ
 ἀναγνηθῆῖσα φύσις, ἄλλον ποιητῶ, καὶ ἕτερον
 σωτῆρα. Ἄλλοι τέλος πάντων ἀποφάνονται ἀν-
 τάμα μὲ τὸν πολυμαθέστατον Σωκράτην εἰς τὰς
 Ἐπιστολάς, ὅτι δὴν ἐσαρκώθη (σημειώσατε παρα-
 καλῶ) δὴν ἐσαρκώθη εἷνα ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, ἢ
 Χερουβίμ. διὰτὶ ἦτον ἀδιώατον, ἐκεῖνο τὸ κατ'
 ὑπόθεσιν ἐνανθροπήσαν Σεραφίμ, ἢ Χερουβίμ, πε-
 ρικείμενον τὸ γεῶδες σκῆλος εἰς διάστημα τριῶν καὶ
 τριακοντα χρόνων, ἦτον ἀδιώατον γὰρ φυλάξῃ τὸ
 παντελῶς ἀπλαιοτον, καὶ ἀνάλατον πάθεισιν. ἀδυ-
 νατον λέγουν οἱ προειρημεῖοι διδάσκαλοι· ἀλλὰ
 τῆτο τὸ ἀδιώατον ἐπιχρησῆναι διώαμιν εἰς τὴν ἀδυ-
 ναμίαν μὲ, εἰς τῆτον τὸν τρόπον γὰρ συλλογηθῶ.

Ἄνισως εἰς εἷνα Σεραφίμ, ἢ Χερουβίμ, τὸ
 ὁποῖον ὑποθετικῶς γὰρ ἐνδύθῃ τὸ πάχος τῆς ἀν-
 θρωπότητος, καὶ γὰρ τὸ φορέσῃ χρόνος τρεῖς καὶ
 τριακοντα, κατὰ τὴν ὀρθῶν, καὶ ἀπλαιοτον διδα-
 σκαλίαν τῶν φιλαλήθων διδασκάλων, τὸ ἀναμάρ-
 τητον εἶναι ἀδιώατον, εἰς ἄλλο κανένα κτιστὸν
 ὑποκείμενον πῶς γὰρ γένηθῃ διωατὸν; ἀνισως τὸ Σε-
 ραφίμ ἀπὸ τὰ ἐξαπλήρουγα, καὶ τὸ Χερουβίμ ἀπὸ
 τὰ πολυόμματα· ἐκεῖνο κατὰ τὸν Ἀρεοπαγείτω,
 ἔχει ἀφατον τὴν σοφίαν· τῆτο πᾶσαν τὴν φλο-
 γοδεσάτω θεοφιλίαν· καὶ τὸ εἷνα, καὶ τὸ ἕτερον,
 ὑποδέχονται πρώτως καὶ ἀμέσως ἀπὸ τὸν φωτὸν
 πάροχον Θεὸν τῆς φωτισμῆς· καὶ μεταδίδου δὴ.

τέρως, καὶ ἐμμέσως εἰς τὰς ἄλλὰς Ἱεραρχίας τὰς
 θείας ἐπιπνοίας· εἰς ἐκεῖνα εἶναι ὑπὲρ διώαμιν,
 τὸ πᾶντελῶς ἀπλαιοῦν, εἰς ποῖον ἄλλο δημιούργημα,
 τὰς ἀεικατίνες χιτῶνας ἀνδεδυμένον, θέλει γυνή
 κατὰ διώαμιν; καὶ ἂν ὄρεθῆ ἓνα τέτοιον ποιή-
 μα, ὅπως τὸ ἐφύλαξεν, ὄχι μοναχὰ χρόνους
 τρεῖς καὶ τριάκοντα, ἀλλ' ἐνιαυτὸς ὀλοκλήρης ἐξή-
 κοντα, ὑπερέχει ἐκεῖνα, ἢ ὄχι; τὰ ὑπερακοντίζει
 βίβαια, τὰ ὑπερνεκῶ χωρὶς ἀναλογίαν, καὶ σύγκρισιν.
 καὶ ἀνίσως περιπλέον εἶναι καὶ ἀπὸ τῆς φύσιν τῆς
 ἀδυνατέρας, τῆς γυναικείαν, πόσον περιοσότερον
 ἐπαύξεται ἢ ἐκείνης ὑπεροχή; τόσον ὅτι ὑπερεκ-
 πλῆττει, καὶ ὑπερέχει πᾶσαν ἄνοιαν.

Ἀλλὰ ἤθελον εἰπῆ τινὰς, μία τοιαύτη καὶ το-
 σαύτη γυνή, ἐφάνη εἰς τὸν ἕρανόν· καὶ, καὶ
 „σημεῖον μέγα ὤφθη ἐν τῷ ἕρανῳ, γυνή περιβε-
 „βλημένη τὸν Ἥλιον, καὶ ἡ Σελήνη ὑποκάτω τῶν
 „ποδῶν αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς σέ-
 „φανος ἀστέρων δώδεκα. ἀλλὰ τάχα παρομοία
 μὲ ἐκείνῃ ἐπάτησε ποτὲ τῆς γυνῆ; ὤφθη ἐν σαρκί;
 ἐφάνη ἐν ἀθρώποις; τῆς εὔρηκε τινὰς; ἀλλὰ
 γυναικῶ ἀνδρείαν τίς ὄρεσει; τῆς εὔρηκε, φι-
 λέρτον σύστημα, τῆς εὔρηκεν ἐκεῖνος, εἰς τὸν
 ὅποιον αὐτῆ, κατὰ τῆς φράσιν τῆς Ἀρχαγγέλου
 Γαβριὴλ εὔρηκε χάριν. „μὴ φοβῆ Μαριάμ, εὔρες
 „γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ. τῆς εὔρηκεν ἐκεῖνος,
 τὸν ὅποιον ἀναφέρει ὁ ὑμνογράφος τῆς Θεόπαιδος,
 εἰς τὸν εἰς τῆτον τὸν τρόπον μελωδῶν, εὔρες γὰρ χάριν
 ἄνθρωπον Κυρίε, ἡ εὔρεν εἰς τὸτε ἀλλήτις πάνα-
 γνε. τῆς εὔρηκε τὸ ἀγαλλίαμά μῃ, ὁ Θεὸς, ὁ
 σωτήρ μῃ. ὁ ὅποιος καὶ τῆς λόγῳ τῆς ἰδίας προ-
 γνώσεως, καὶ προτῆς νὰ πατήσῃ ἐκεῖνη τῆς γυνῆ,
 μὲ φαινότατα χρώματα τῆς σεβαστῆς εἰκόνατις
 εἰς τὸ πλάτος τῆς ἕρανῆς ἐξαγράψισε. καὶ ἡ γυνή
 ἢ ὅποια πρότερον ὤφθη εἰς τὸν ἕρανόν, κατὰ τῆς
 εἰκόνα, ἐφάνη ἔπειτα εἰς τῆς γυνῆ, κατὰ τὸ πρω-
 τότυ-

τότυπον. καὶ ὅσον διαφέρει τὸ πρῶτότυπον ἀπὸ τῆς εἰκόνα, τόσον διαφέρει αὐτὴ, ἀπὸ ἐκείνου. τί ὑπεραντιάνερα! τί ὑπεράγγελος! τί ὑπεραξιάγατος γῆ! γῆ ἢ ὅποια κἀδηται ἡντοῦ βασιλίσσα, ἢ ὅποια μόνη μονωτάτη, θαύμασις ναί, ἀλλ' ἀληθεσί τρόποις, ἐσάθη ἤτις φύσεως, καὶ ἦρε νικητικὰ βραβεῖα κατ' αὐτῆς. ἐπειδὴ αὐτὴ πρῶτῃ νὰ ἐγνωρίση τῆς φύσιν, ἐφθασεν εἰς τὸ ὑπὲρ φύσιν, καὶ πρῶτῃ νὰ ἐξυπνήσῃ τὰ πάθη, ἐφθασεν εἰς τὸν ἀκρότατον βαθμὸν τῆς ἀπαθείας.

Ὅθεν μὲ κοινῶς ψῆφον τῆς ἐκκλησίας, ἥτις ἔτε ἀπατᾶ, ἔτε ἀπατᾶται, ἀποφαίνομαι, ὅτι εἰς ὅλας τὰς ἐξήκοντα χρόνας τῆς ὑπεραγωγότητος αὐτῆς ζωῆς διετήρησεν, ὡς τῆ θαύματος, καὶ ὡς κόρη ὀφθαλμῶν διεφύλαξε, τὸ παντελῶς ἀπλᾶσον. καὶ διὰ τῆτον τὸν λόγον, καὶ μὲ ὅλα τὰ φωτοπάροχα κτίσματα συγκρατατικῶς παραβάεται. ὄρθρος λέγεται, καλὴ ὡς ἡ Σελῶν κηρύττεται, ἐκλεκτὴ ὡς ὁ ἥλιος ἐκδειάζεται, καὶ κύκλωται τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, οἱ ἀσέρες περιτίθενται. τὰ ὅποια ὅλα ὁμῶς, ἐν τῆτον καὶ μόνον διατρανῶσιν, ὅτι ἡ ὑπεραειπάρεθνος μᾶλλον ἀγίων, καὶ ἀγγέλων εἰς τὸ ἀκτιστὸν κάλλος τῆς θεότητος μιμητικῶς ἀνῆλθε, καὶ ἀναβέβηκε, φυλάξασα τὸ ὑπεράγιον εἰς τὰς ἐνοίας, ὁμιλίας, καὶ ἐργασίας. τὸ ὅποῖον εἰς κάθε ἀλλῶ κτιστῶ φύσιν σάρκα ἐνδεδυμένῳ, καὶ μὲ τῆ αὐτεξέστηον διώαμιν πεπλευτισμένῳ, τῶν ἀδιωάτων ἀδιωατότατον, ἀπὸ σοφωτάτης διδασκαίας ὀλίγον προτιτέρα, κατὰς ἠκέσατε, ἐμαρτυρήθη.

Καὶ αὐτὸ τὸ ὑπεράνθρωπον, καὶ ὑπεράγγελον ὑπερθαύμασον, καὶ μέγιστον κατόρθωμα, ποτε τάχα ἐκατόρθωσεν; ἀκέσατε ἀλλὰ μετὰ θαύματος, ἀλλὰ μετ' ἐκπλήξεως. ὅταν ἡ θεόποις Μαριάμ μὲ ὄλω, τῆ βασιλικῶν Ὀργάνειαν, καὶ δοξᾶν εἰς τὸν κόσμον τῆτον διὰ γεννήσεως εἰσελήλυθε. τότε ὄλη ἡ ὑψή-

Ἄσμα 5.

Ἀποκ.
18.

λιος, ἐξηρημῶν ὀλίγων τινῶν ἰσραηλιτῶν, ἦτον μία
 ἄσωτία, ἀπώλεια, ἀσέλγεια, ῥυπαρία, καὶ διὰ τὰ εἰ-
 πῶ σφύτομα, αὐτόχρημα μολυσμός· καὶ αὐτὴ ἐν τῷ
 κόσμῳ, ὅλη καλή, ὅλη ἄμωμος, καὶ ἀμόλιτος·
 καὶ ὅτε ὁ κόσμος εἰς τὸν πυθμῶνα, καὶ βάϊδος τῆς
 μοχθηρίας παναθλίως καταλιόθησε, τότε αὐτὴ
 εἰς τὴν υπερτάτῃ ἀκρώρειαν τῆς ἀγιότητος πα-
 νδουδαμῶνος ἀναβέβηκε, χωρὶς τὰ ἀπεράσῃ πά-
 ποτε ἀπὸ τῆς καθαρωτάτῃ αὐτῆς διάνοιαν, εἰδὲ
 καὶ ἐνδύμιόντι κοσμικόν· χωρὶς τὰ διαβῆ ποτὲ
 ἀπὸ τῆς υπεραγιωτάτῃ αὐτῆς ψυχῆς, εἰδὲ καὶ
 ψιλὸς λογισμὸς ἔμυσος, εἰδὲ καὶ διαβατικὴ ἐνυ-
 λος φαντασία ἐφέσεως· τὸ ὅποιον προτέρημα ὁ
 θίασος τῶν Θεολόγων δὲν τὸ δίδει εἰς τὸ μερικόν,
 ἀλλὰ εἰς τὸ ἄκρον ἀγαθόν, τὸν Θεὸν δηλαδὴ· ὁ
 ὅποιος εἶναι ἀναλλοίωτος· διατὶ παντέλειος, διατὶ
 ἀπειρος, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας ὁ αὐτός.

Ὅταν ὁ Θεοφορέμενος Δαμασκηνὸς, καὶ θερ-
 μότατος ὑμολόγος τῆς υπεραμῶμε θεόπαιδος,
 βλέπωντάς το ἀπὸ αὐτῆς υπεραγίως πεπληρωμέ-
 νον, καὶ ὡς βαθύς, ἐνθεός, καὶ θεολογικώτατος ἐπι-
 σάμενος, ὅτι εἴα τέτοιον προσόν, καὶ ἐξάρετον
 ἰδίωμα εἶναι τῶ ἀκρῶ τῶν ὀρεκτῶν, τῶ Θεῷ τῶ
 ἀπειροτελείῃ, καὶ φοβέμενος μήπως τινὲς τῆς νο-
 μίσουσι ἐτέρας υπετέρας φύσεως, καὶ ἔχι τῆς
 ἡμετέρας τῆς ἀνθρωπίνης, καὶ ἀποδειλιάζων μή-
 πως προσφέρῃν εἰς αὐτῆς λατρείαν, καὶ ὄχι υπερ-
 δελικῶς προσκυήσιν, κατὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς νο-
 μοθεσίαν, πετῶντι καλάμῳ, ἐπρόθεσον εἰς τὰς
 ὕμνος τῆς αὐτῆς, χαῖρε θυγάτηρ Ἀδάμ τῶ φθα-
 ρέντος, ὡσάν τὰ ἔλεγε, τῆτο τὸ θαῦμα τῆς κα-
 θαρότητος, τὸ τέρας τῆς ἀγιότητος, τὸ πλήρω-
 μα τῆς κατ' ἀρετῆς τελειότητος, τὸ ὅποιον ὅσα
 πλῆστει ὁ Θεὸς ἐκ φύσεως, ἐκατέρωθωσαν ὑπὲρ πᾶν
 λογικὸν κλισμα ἐκ προαιρέσεως, τῆτο δὲ εἶναι ἄλ-
 λης φύσεως, ὄχι, ὄχι, αἰρέτωςαν οἱ προαδαμίται,
 ἀλλὰ

ἀλλὰ ὑπάρχει τῆς ἡμετέρας, τῆς βροτεῆς, τῆς ἀνθρωπίνης, θυγάτηρ ἀπόγονος τῆ Ἀδάμ τῆ Φθαρέντος, τῆ πεπλωκότος.

Καὶ ἀπὸ ἐδῶ, ὦ Θεὲ τῶν θαυμασιῶν, πόσον ὑπερθαύμασα μιδα ἐξωραΐζουσι τὴν ὑπερακηλίδωντον θεόπαιδα! ἐξάπαντος ἀφρασα, ἀνδρήγητα, καὶ ἀνεξιχνίασα. ἀνεκν τίνος; διατὶ ὄντας αὐτῆ βράβδος ἐκ τῆς εἰζης τῆ Ἀδάμ προαχθεῖσα, καὶ ἄχρι καμῆ τῆς ποιότητος ἐκείνη, κατὰ τῆς πατέρας, μετέχουσα, καὶ ἐκβλασῆση ὅλα τὰ ἀειθαλῆ, καὶ ἀμάραντα ἀνθη τῆς καθαρότητος, καὶ ζωογονήση ὅλες τῆς ὠραιότητες, ἀγλαομόρφου, καὶ γλυκυτάτης καρπῆς τῆς παναγωγιάτης τελειότητος, τῆτο εἶναι εἷας μέγας ἀμήμητος, ἀκοινώνητος, καὶ ἰδιαιτάτος Ἡρωῖσμός τῆς ἀναμαρτήτης Νεάνιδος· τῆτο ἐπιχορηγεῖ ἀπειρον καλλονῶν εἰς τὰς προκοπίας τῆς παρασάινει ὑπερεπίτασιν ἀγῶνων τῆς σεβασῆς Αὐγῆς, πολυῦμητον σπαδῶν ταύτης τῆς ὄντως Ἡρωῖδος, ἄκραν προσήλωσιν, ἀνατάσιν, καὶ ἀφιέρωσιν ὀλικῶν, εἰς πάντα τὰ ὑπὲρ ἀνθρωπον καθήκοντα, εἰς ὅλας τὰς ὀλοφάτους ἀνεργείας, εἰς πᾶσας τὰς πληρεστάτας ἡμέρας τῆς Θεοτέρπης Θεοφιλῆς, καὶ Θεομιμήτης βιοδύσεως ταύτης τῆς μονωτάτης ὑπεραχεράντης.

Τώρα τέτων ἔτω περκειμένων, τί ἀράγε συνάγεται; ἄς τὸ εἰπῶν, οἱ Ἄγγελοι· βιλογία· τί συμπεραίνεται; ἄς τὸ ἐκφωνήσιν οἱ Ἀρχάγγελοι· δόξα· „βιλογημένη ἡ δόξα Κυρίε ἐκ τῆς τόπης αὐτῆς. τῆ. διὰ ταῦτα ἐπιχορηγεῖται αὐτῇ, ὦ Θεὲ τῶν σῶν χαρίτων! τί τάχα; ὑπεράπειρος ἐπιβραβεύσις Θειοτάτων, ἀνεκλαλήτων, καὶ ὑπερφουεστάτων γερῶν, βραβεύων, καὶ ἐπάθλων, εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ὀποίων μεγάλῳ, καὶ ὑψηλῶ τῶ κηρύγματι προσκαλῶ ἀπαντας. ἴδετε φιλοπάρεθνοι, καὶ σκρητήσατε, ἴδετε βιλαβεῖς ἐορτασαὶ τῆς Θεόπαιδος, καὶ χορῶσατε, ἴδετε τὴν ἀφρασον ὑπεροχῶν τῆς δόξης,

Ἰεζικ.
Κιφ. γ.

δόξης, τὴν ὁποίαν ἡ ὑπερβάλλουσα καθαρότης τῆς ὑπεραιπαρθένου προσεκόμισεν· ἴδετε, ἀκούσατε καὶ ἐκπληρώθητε, φρίξαιτε καὶ θαυμάσατε, ἐπεδύμησεν ὁ αἰώνιος βασιλεὺς τῆς νοεῖς κάλλους αὐτῆς, ὡρέχθη θεοπεπῶς τὴν ὡραιότητα τὴν δόδην, τὴν μελισαγῆν, τὴν χαρκεσάτιν τῆς παρθενίας αὐτῆς. ἔτρωσαν ἀπαθῶς τὴν ἀπαθεσάτιν αὐτῆς καρδίαν, ἢ πολυτίμηταις προΐκες τῆς ὑπεραγιοτάτης ζωῆς αὐτῆς. καὶ ὁ πάντων δεσπότης μὲ μερικωτάτιν ἀγάπησιν ἠγάπησεν αὐτὴν, καὶ ἐξελέξατο ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν νύμφην ἀγαγέσθαι ἑαυτῶν.

Καὶ ἰδὲ, ἰδὲ ἡ ἐσεφανερωμένη καὶ πυργεμένη ἀπάσαις ταῖς ἀρεταῖς πόλις, ἰδὲ πῶς ὑπερδοξάζεται μὲ τὴν θείαν ἐνοίκησιν. ἰδὲ τὸ ὑπεραιπαρθενον δοχεῖον τῆς καθαρότητος, πῶς γίνεται ἐπάξιον χωρεῖον τῆς θεότητος· ἰδὲ μὲ εὐὰ λόγον ἡ ὑπεράμωμος Νεάνις, πόσον πολυμήτως ἀνλιπροικίζεσαι, καὶ γίνεται, ὡς ξένον ἄκρομα! γίνεται μερικωτάτη νύμφη Θεόνυμφος· τίνι τρόπῳ; ὁ ἀναρχος Πατὴρ δόδῃσεν εἰς αὐτὴν, ὁ σιανάναρχος ἦος ἐσκλώωσε, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπισκιάσεν, ἀνέδειξεν, ὡς πολυῦμνητον πρόσρημα! ὡς σεβαστὸν ὄνομα! ὄνομα τὸ ὁποῖον ἐπιλαμβάνωντας μοναχὰ ἀγιάζεται ἢ διανοιά με, προφέρωντας λαμπρεύεται ἢ γλῶττιά με, καὶ βάνωντας εἰς τὴν καρδίαν με, κατὰ τὸ προσῆκον ἐυθίζομαι εἰς ὑπερμεγίστην δόδαβειαν τῆς ἰδίας, ἀνέδειξεν, ἀνέδειξε, λεγέσθω πολλαίς ὑφ' ἡδονῆς, ἀνέδειξε Θεομήτορα, Θεοτόκον, Θεογεννήτριαν, Κεχαριτωμένην, καὶ Μητέρα τῆς παντάννακτος.

Μέρος Δεύτερον.

Ναὶ, καὶ Θεοτόκος ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἢ πανάχαρτος θεόποις Μαριὰμ ἀναδείκνυται. ἵνατι αὐτῆς, ὡς καθῶς κηρύττει ἀπὸ τὴν Ἀποστολικῆν καθεδρῶν τῆς Ἀλεξανδρείας ὁ μέγας Ἀθανάσιος, μικρόντι ἀκαρῆς ἄτομον, ὑπερα ἀπὸ τὸν ἀρχαγγε-
λικόν.

λικὸν ἀσπασμὸν, ἢ καθὼς ἀποφαίνεται ὁ συγγρα-
 φῶς τῶν μελιβρῆτων ὕμνων τῆς Θεομήτορος, σὺ
 τῆ ἀσωμάτω Φωνῇ, ἐπελθὼν ἐπ' αὐτῷ ἐν πᾶσι
 τοῖς ἐσιωδῶς προσῆσιν αὐτῷ, κατὰ τὴν Θεομαρτυρίαν,
 ὅχι μόνον ἀφείλιν ἀπ' αὐτῆς, ἐκεῖνο τὸ προπατο-
 ρικὸν παρακολέθημα, „ προκαταρθείσης τῷ πνεύματι, ὅχι μόνον ὑπερεπλήρωσεν αὐτῷ ἀπὸ ὅλα τὰ
 Θεϊὰ τε χαρίσματα, ὅχι μόνον ἐποίησε κεχαριτω-
 μένῳ, πηγῷ χάριτος, σκλῶμα ἡγιασμένον, καὶ
 σωημμένον μὲ τὰ ὑπερφυᾶ μεγαλοδωρήματα εἰς
 τὸ δῖλεκεῖς, ἀλλὰ καὶ ἀνέδειξεν, ὡ βᾶθος δόξης!
 ὡ ὕψος ἀξίας! ὡ πλάτος μεγαλειότητος! ὡ θαῦ-
 μα θαυμάτων, καὶ τεράσιον τερασιῶν ὑπερεπέκει-
 να! ἀνέδειξε ταύτῳ, σὺ μόνε τῆ τρισηλίας, καὶ
 ὑπερεξηρημένε ἀκλίσε φωτός, τιμιωτέραν τῆ διακό-
 τιε τῶν ἀγγέλων, καὶ ἐνδοξοτέραν τῆ κόσμῳ τῶν
 ἀνθρώπων, ἀνέδειξε λέγω μήτέρα Θεῶ, Θεοτόκον, καὶ
 κεχαριτωμαίῳ. Μαὶ τίνι τρόπῳ τάχα ἐτελεσιβε-
 γήθη τὸ ὑπέρτατον τῆτο, καὶ θαυμασιώτατον τε-
 λεσιβεργημα; ἐδιάθεσεν, ἐνεδιώμασεν, καὶ γόνιμον
 κατεσκεύασε, κατὰ τὸν Ἱερὸν Θεοφύλακτον, τὴν
 καθηγιασμένῳ αὐτῆς μήτραν, καὶ ἀπὸ τὰ ὑπέ-
 ραγνα, πανάγια, καὶ προσκωητὰ ἐκεῖνα αἵματα, ἐν
 ἐκείνῃ τῇ παρθενικῇ μήτρα, πανάγως, καὶ Θεο-
 πρεπῶς ἐδημίεργησε τὸ πρόσλημα τῆς ἀνδρωπότη-
 τος, Θεοῦπόσατον, εἰς τὴν Θεῖαν ὑπόσατον τῆ ὁ-
 μοσιῶς ὄγε, ἐξ ὅτε περ ἐγένετο, καὶ εἰς αἰῶνας
 αἰῶνων υφιστάμενον. ἢ ὅποια τῆ ὑἱ τῆ Θεῶ ἀρχί-
 Θεος, καὶ ὑπεράρχιος ὑπόσασις, κατ' ὅλον τὸ πλή-
 ρωμα τῆς Θεότητος, μένασα ἀπερίγραπτος ὅπερ
 ἦν, ἐχωρήθη αὐ γαστρὶ παρθενικῇ, ὅπερ ἐκ ἦν. καὶ
 τῶν ἐννέα μιλῶν, κατὰ τὸν δρόμον, καὶ Θεσμόν τῆς
 ἀνδρωπίνης κυφορίας τελεωθέντων, καθὼς σινέ-
 λαβεν ἀσπύρας, ἀπεκίησεν ἀδιαφθόρας τὸν Κύ-
 ριον τῆς δόξης, τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, τὸν αἰε-
 τῆς Τριάδος, ἐκεῖνον τὸν ἴδιον ἐνυπόσατον ἕον καὶ

Ναζιανζ.
 λόγῳ τῆ.

Λικῶ
 Κεφ. α.

λόγον, τὸν ὁποῖον πρὸ πάντων τῶν αἰῶνων ὁ προά-
 ναρχος πῆρ ὅ ἔτε παρ' ἑαυτῆ, ἔδ' ἐτέρωθεν τὸ
 εἶναι ἔχων, κατὰ τὸν Ναζιανζιῶν, ἐγέννησεν
 ἀνεκφράστως, αὐτὸν τὸν ἴδιον ἐπ' ἐχάτων τῶν χρό-
 νων ἔτεκεν αὐτῆ ἀπειράνδρος, τὸ σωτήριο κῆμα,
 τὸν ἄσαρκον, Θεὸν σαρκοφόρον, ἑπαργάνωσεν,
 ἐγαλέχησε, καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς ἐβάστα-
 σε. καὶ δι' αὐτῆ τῷ ὑπερφυσίῳ, λατρῶτι, καὶ
 προσκωητῷ γέννησιν, τῆ αἰωνίᾳ βρέφει, τῆ
 παντοδωάμει παιδί, παντάνασσα Ἱερολογεῖται,
 Θεομήτωρ μεγαλιώτα, καὶ Θεοτόκος Κυρίας, καὶ
 ἀληθῶς δογματίζεται, ὑμνολογεῖται, καὶ ὑπερσε-
 βεται. εἰς τὸστω τιμῷ, Φιλέοστον σύστημα, εἰς τό-
 στω δόξαν ἢ πολυτίμητος πασαῖς, καὶ παρθένος, ἢ
 χαριτώνυμος, καὶ ὑπεράγιος ὑπερυψάθη, τὸστω
 χάριτι εὔρε παρὰ τῷ Θεῷ, να γυνὴ μήτηρ τῆ παν-
 τάνακτος, καὶ να διαμεῖνῃ εἰς πάντας τῆς αἰῶνας
 ὑπεραιπάρθενος. δόξα αὐτῆ, τῆς ὁποίας ὄρια δι-
 κρίσκουσι· διατὶ εἶναι ἀπειρος. χάρις τῷ ὁποίῳ
 ἐγκώμια δι' ὀφθαλμοῖ· διατὶ εἶναι ὑπεράφθεγκ-
 τος, καὶ ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς ἰδίας, ἀπαις ἐγκω-
 μίων νόμος ὑπερνεκῶται.

Διὰ τῆτο παραχωρήσατε οἱ ἔπανοι, παραχω-
 ρήσατε, δόσατε τόπον εἰς τὰς ὑμνωδίας αἱ Ὀφημίχ,
 ταῖς ὁποίας με ταῖς λιγυραῖς Φωναῖς, καὶ γλυκυθῶ-
 νοις σώμασιν ἐξάρεξαθε ὑμεῖς, ὑμεῖς τὰ Σεραφίμ,
 Χερσβίμ, Θρόνοι ἐξάρεξαθε· ὑμνήσατε τῷ ὑψηλο-
 τέραν καὶ καθαρωτέραν ὑμῶν, λέγοντες αὐτῆ, „μα-
 καρία σὺ ἐν γυναιξί, καὶ μακαρία ἡ κοιλία σ, ἢ
 Θεὸν χωρήσασα, ἢ μαδοί, ἐς αὐτὸς νηπιάσας ἐδή-
 λασεν. Αναλάβετε καὶ ὑμεῖς Κυριότητες, Διωάμεις,
 καὶ Ἐξοσία τὸν ὕμνον ἐκ τῆ σώματος τῆς πρώτης
 Ἱεραρχίας, καθὼς ἐγὼ ἀπὸ τὸν μέγαν Ἀθανάσιον,
 βουῶσαι τῷ Θεομήτορι, „Ὀλογημένη σὺ ἐν γυναιξί,
 καὶ μακαρία ἡ κοιλία σ, ἢ Θεὸν βασάσασα, καὶ μα-
 δοί, οἱ ἐξέδρεψαν Θεὸν παιδίον γενόμενον. Ἐκφωνή-
 σατε

σατε ἢ ἡ τρίτη τῶν Ἀρχῶν, Ἀγγέλων τε ἢ Ἀρχαγγέλων Ἱεραρχία, ἐκφώνησατε μεγάλη Φωνὴ πρὸς τὴν Θεοτόκον ἀναβλέψασαι τὸν ἐκφαντορικώτατον, καὶ περιληπτικώτατον ὕμνον, τὸν ὁποῖον εἰς ὑμῶν, Γαβριὴλ ὁ μέγιστος ὁ νῦν, ἀπὸ τὸν Θεὸν τῆς δόξης ἀποσαλεῖς περιχαρῶς, καὶ σεβαστῶς ταύτην προτεφώησε

„χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σὲ.

Ἡμεῖς δὲ ἡ ἐκκλησιαστικὴ Ἱεραρχία τί; καὶ ἡμεῖς ἀκηλήδωτε, ἢ ὑπέραγνε μήτηρ τῆ Ἐμμανηὴλ, Χριστῆ τῆ Θεῆ ἡμῶν· καὶ ἡμεῖς ὕμνομεν, δοξάζομεν, καὶ ὑπερδουλικῶς προσκυνῶμεν τὴν βασιλικωτάτην σε γύνῃσιν. Καὶ ἐπειδὴ ἐτήσιος αὐτῆ ἡ κοσμοχαρμύσιμος ἑορτήσε, μακαρίζομεν, ἢ μεγαλιώομεν καὶ τὴν παναγεσάτην, καὶ κατὰ προαίρεσιν ἀναμάξιτον ζῶν, ἐσέ τῆς ὑπεραγιοτάτης μητρὸς τῆ ἀναμαρτήτης Θεῆ ἡμῶν· ἐορτάζομεν λαμπρῶς, καὶ μεγαλιώομεν τὰς ὑπερλάμπρας ἑορτάς σε, ἀγκαλιὰ καὶ ὄχι ψυχαῖς καθαραῖς, ὄχι ἀγγελοῦσι χεῖλεσι. καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν τάχα; διατί; ὡτῆς ἐπιηρείας! διατί ὑπάρχομεν ἀμαρτωλοὶ ὅμως παρθεῖνε Θεοτόκε, ἀγκαλιὰ καὶ τοῖστοι, δὲν παύομεν ἀπὸ τὸ νὰ ἐκφωνῶμεν μεγάλη καὶ διαπευσία Φωνῇ, τῆς αἰνῆς, ὕμνης, ἢ μακαρισμὸς σε· δὲν χολάζομεν ἐδαφιαίως, καὶ πρὶν εἶναι νὰ προσπίλωμεν ἔμπροσθεν εἰς τῆς παναχραάντες πόδας σε, καὶ κάθε ἡμέραν, καὶ ὄραν νὰ ζητῶμεν μετ' ἀλαβείας ἀκρας ἀπὸ τὴν δεσποτικωτάτην, καὶ πανδοξίωμον πρεσβείαν σε, καὶ τὴν κάθαρσιν τῶν κατὰ διάνοιαν ἔμπαθῶν ἐνοιῶν, καὶ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κατὰ πράξιν ἐδικῶν μας ἀμαρτιῶν. καὶ δὲς, δὲς τὴν χάριν ταύτην, δὲς μεγαλοδωροτάτη παντάναια, τῶν σῶν δωρεῶν ἀξίως ἡμᾶς γενέσθαι Θεοτόκε παρθεῖνε, διὰ νὰ σὲ ὕμνομεν καθαρῶς, καὶ ἀχαριζῶμεν ἀξιοπρεπῶς, διὰ τὰς μεγάλας χάριτας, καὶ ἀδοξίας, ὅπῃ διὰ σὲ ὑπερδαψίλειαν, καὶ περισσίαν ἐλάβομεν. διατί ἂν αὐτῆ ἡ μουσικὴ αὐγὴ ἄχρι τῆ νῦν δὲν ἤθελες φέρῃ τὸ

ὑπὲρ ἡλίον φῶς εἰς τὴν οἰκουμένην, ἡμεῖς βέβαια ἕως
 τῶρα ἠθέλαμεν διαπορεύεσθε εἰς τὸ σκότος τῆς
 ἀθεότητος. Ἄν αὐτὴ ἄχρι τῆς νῦν δὲν ἠθέλες γεν-
 νήσῃ τὸ ζωοδότικον, καὶ ζωοπάροχον Ἰησοῦν, ἡμεῖς
 ὄλοι, ὄλοι, ἕδνός ἐξηρημένε, ἠθέλαμεν εἶσαι νεκροί,
 ὄχι μακάριοι· διατὶ ὄχι ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες,
 ἀλλὰ νεκροὶ τρισάθλιοι· διατὶ ἐν ἀσεβείαις. τί εἶ-
 πα; τί λαλήσω; πῶς νὰ ἀριθμήσω τὰς ἀπείρους
 χάριτας, ὅπῃ ἀπὸ ἀπὸ ἐσὲ τὴν Θεοτόκον ἐλάβο-
 μεν; πῶς νὰ ὀψαρισθῶ ἀξιοχρέως τὴν ἡμῶν
 ἐνεργετίδα; ἂν ἡμεῖς εἴμεθε χριστιανοί, ἐσὺ εἶσαι
 ἡ αἰτία ὅπῃ ἐγέννησας, κατ' ἡμᾶς, δι' ἡμᾶς, ὑπὲρ
 ἡμᾶς τὸν Χριστόν, τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν. ἂν
 ἐσμὲν ἔθνος ἅγιον, βασιλεῖον ἱεράτευμα, ἐδικήσῃς
 εἶναι ἡ μεγαλοδωρεὰ, ὅπῃ ἐγαλέχησας τὸν βασι-
 λέα τῶν ὄλων, ἐλεήμονα καὶ πιστὸν ἀρχιερέα γενό-
 μονον. ἂν ἡμεῖς ἐσμὲν υἱοὶ Θεοῦ κατὰ χάριν, καὶ
 αἰώνις μακαριότητος, κατὰ ὑποθέσιν κληρονόμοι,
 ἐδικήσῃς εἶναι ἡ βεργεσία, ὅπῃ ἐβάστασας σαῖς ἀλέ-
 ναις τὸν ἐν τοῖς κόλποις τῆς προανάρχου Πατρὸς
 αἰώνιως ἀνυπάρχοντα. τέλος πάντων, ἂν ἡμῖν τὰ
 τίμια καὶ μέγιστα ἐπαγγέλματα δεδώρηται, ἵνα διὰ
 τῶν κοινῶν θείας φύσεως γενώμεθα, αὐτὴ, αὐ-
 τὴ ὑπεραγία Θεοτόκε, αὐτὴ εἶσαι ἡ πρόξενος, ἡ πα-
 ραίτιος, καὶ πρωταίτιος, καὶ ὁ σὸς μονογενὴς αἰώνιος
 υἱός, ὁ ἐμὸς Ἰησοῦς, ὁ λυτρωτὴς τῆς κόσμου. καὶ
 ἐνεκεν τῶν, καὶ σοὶ γονυκλιτῶς τὰς κατὰ δυνά-
 μιν ὀψαρισθῶμεν προσφέρομεν, καὶ αὐτῶ λατρευτι-
 κῶς πάσας τὰς δόξας ἀναπέμπομεν, αἴμα τῶ
 ἀναρχῶ αὐτῆς Πατρὶ, καὶ τῶ παναγίῳ καὶ ἀγα-
 θῶ, καὶ ζωοποιῶ αὐτῆς Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ,
 καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀποκλι-
 ἰδ'.

Ἐβ. β'.

Πέτρ. β'.
 Κεφ. α'.

Εἰς τὸ

Ἱερὸν καὶ ὑπέρλαμπρον Γενέσιον τῆς ἀρετιτικῆς
Θεόπαιδος Μαριιάμ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

Βάττος Ποιμῶ, καὶ Κορύδων Βεκόλος.

Βάττος.

Υπνον νήδυμον εὐδαν, ἄγε φίληφι ἐπαύλει,
 Ἐκλυον αὐδῆς τε, ἔγρεο Βάττε Φάσης.
 Ἀγλαὰ ὄφρακιν ὄψη, μέλιχα τερπνιάτε κλύης.
 Ταφὰν δ' ἠγέρθλι, ἐκ Στιβάδος ταχέως.
 Δερκόμοιος ξένα δ' ἔργματ' ἐφάνεν θάμβει αἰπῶ,
 Νύκτωρ ἄρα πέλει, ἢ σέλας ἤμαρ ἄγει!
 Αὐτὰρ ἐλάν ἀχλύα δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, εὐ ἔγνω,
 Ὡς νύκτωρ πέλεται, ἤματος ἦδος ἔχον.
 Οὐλύμποιο κάρλι' ἄτε Ἥλιος καταλάμπει,
 Οὖρεα βανοί, νόπαι, πάντα σέλας καὶ φῶας.
 Γήρεος ἀδείαι κλύονται, λγυραὶ δ' ὑπερθε,
 Ἐκ σομάτων θνατῶν ἔτιγε, ἀλλὰ νόων.
 Πρὸς τοῖς χρυσοπλέρουγα, πέτανται νέφα ταχὺ παντᾶ,
 Στηλάζοντ' ὄντως, χάρματα γῆθος ἄκρον.
 Γήθεα τὰρ φέγγη, τὰ δε ἠδέα, ἔνεκα τοῖο·
 Τῆθ' ὅτιζεν τελέθει, ἔτ' ἴδον, ἔτ' ἐδάϊω.
 Ἦὼς ἀντειλον τάχος, ὄφρ' αἴσωμαι τ' ἴδαμαι,
 Ταῦτάφι κανὰ σέλα, μὴν τί διατρανοέει.
 Πάμμεγα ἔργμα πέλει, ἰδ' ἀρέσκον κρείττιον ἱεῶ,
 Ἀλλὰ τί σημαίνει, παντάπασ' ἀγνοέω.
 Μανύσοντα ῥ' ἀδῆλον κρύφιον ἄφελον ἄρειν,
 Δάλω γηθοσιύως, δάδεκα μῆλα ἔμῶν.
 Ἀλλὰ τί τῆθ' ὦ ὦ! αὐτῆς ταχυτήτος ἡμερτῆς,
 Χερσὶν ἀτάερ ποσὶν, ἔρχεται λάωτος ἔμός.

Ἐὐτὸς

Ὡς τὸς εἶδον ἴσως ὃ, τι, ἦκει ἔφρα εἰπέη
Μάινυστον ᾧ ζύνε δὴ, μέρομαι καὶ γὰρ ἄγαν.

Κορύδων.

Ὡ Βάτλος Βάτλος, χαίρω σφόδρα πάντα ἐεπαῖν,

Ἐρακα, ἦκει ᾧν, νυκλίγε ἀμβροσίη.

Φαιδρὰ ὑπερθε, Φαιρινὰ ἀνερθεν, ἔλαμπεν ἔοντα

Σύμπαν γάρσοι φίλος, δέρκετο ἄγε σέλας.

Ἦδρην νύκτωρ, ὡς ἦμαρ σάφ' ἅπαντα ἀφρῆμεν,

Τοῖς πόρρω, τ' ἀγχι, ὅσε ἐμῷ ἐτρεύφα.

Φῶτας χρυσοπλέρουγας ἀγανθῆς, Ἰπιαμένες διῶ,

Αὐτόχημα γάνος, Φέγγος ἰδ' ἀγλαίη.

Χρυσοβλυζέσας νεφέλαις, χρυσὸν κεδνὸν ἦγας,

Χρυσὸν χρῶμα βόας, ἄς γε ἐχέσας ἐμάς.

Γλυκυτέρων αὐδῶν κλυόν, χελιδῶν τε αἰηδῶν,

Μισαῶν νυμφῶν, καὶ μελέων λιγέων.

Μύθω ἔκτοι ἐρῶ ἐνὶ, ἠδίστων σφόδρα πάγχι

Πῶποτε τὰρ τοίων, ἐκ αἴον μαί Φίλον.

Οἴων ἀσκαρδημύκως, ἠδῆδῆλω νύκτωρ,

Ἄλλὰ τί ταῦτα τρανοῖ, ἀγνοέω κομιδῆ.

Τῆτο ἐρῶτοι τέως, πάϊς ἦμιλῶ δῆποτε αὐτὸς,

Νῦν δὲ γέρον τελέθω, τοῖα ἀτάρμοι νέα.

Κ' ἄλλοτε ἔτ' εἶδον ποτὲ, ἔτ' ἐδάλλω ἀτάλαιντα,

Ταύτητοι ἐπλάγιω, θάμβος ἔχει με μέγα.

Βάττος.

Ὡ Κορύδων. Κορύδων ζένος, ἔτιγε καινὸν εἶπες

Κ' αὐτὸς γὰρ τὰ δρακῶν, ἐξεπλάγιω ἀφάτως.

Βηλοῖμικι αὐτὰρ εἰδέναι, τῆ χάριν ταυτὶ τέτυκται,

Τῆτοῖ γάρ μοι πέλει, τῶν ἐφετῶν σφόδρ' ἄγαν.

Κ' ὡς τις φθέγγεται, ἔ' ἡμερος αὐτὸν ἐμ' αἰρεῖ,

Δωσῶ ἀτρεκέες οἶ, δώδεκα μῆλα ἐμῶν.

Κορύδων.

Αἰπὺ γέρας πόνον ὡς ἀμέγαρτον ζεῖνος ἀπαιτεῖ.

Αὐτὰρ ὁ σὸς Κορύδων, τῶν ἀπόνων τελέθει.

Εἶνεκα μὲν τοι σεῦ φίλτρα, μοχθῆσαι καί τι χρεῖ,
 Κλύε τὰρ ὦ Βάττος, ἄρτι ὁ, τ' ἐννοῶ.
 Ζύμβολ' ἐγ' ὤμαι φρικτῶν, ἄμφω ὦν περ ἐτόπλα,
 Γύναναι δηλῶσιν, θεοφίλοιο τέκος.
 Παντομέδων αὐτὸς, τόδε σύμπαν νῦν χαρίτωσιν,
 Ἀγλαίας δηλῶν, ἄς περ ἔχει τὸ βρέφος.
 Ἄ κτίσις φυτρεγῆ βελῆς, πᾶσα ἀτερθεῖν,
 Οὔποτ' ἐφαιάνθη, οἷα πόλος τὸ σέλας.
 Τετὶ δὲ εἰκάζω, ἐξ ὧν τάχῃ σοὶ σάφα λεξῶ,
 Δείγματα ἀτρεκέα, ὧν περ ἔφλω ἐπέων.
 Ἦδη βόσκοντος βόας, εἰς ὄρος αἰτὸν ἐμεῖο,
 Ἦνθου ἐκεῖσε πέλας, φως κενὸς ἀγαδόφρων
 Ἦρξατο ὡς ἀνδρῶν, κατ' ἐκ βαθέων τάδε φράζειν,
 Παντομέδων κρατέων, κλυῖδι ἐμεῖο μάλα.
 Ἦ τέκος, ἢ πότμον, σφῶ δὸς θεράποντι λιπαρῶ,
 Οὐκ οἶσω γὰρ ἔτι, αἶψα ἀτεκνίης.
 Καὶ ἐδόκει μοὶ ἁ φῶς, πῦρ ἐκ σώματος προΐοναι,
 Εἶπεα πύρινα δῖω, κρείττωνι ἐξερέειν.
 Κατὰ γε γηθοσιῶης πλήρης ὅς, ἀπειρεσίωιο,
 Ἦλατο ὡς δόμον ἄψ, χάρμα ὅλος τελέθων.
 Οἴομαι τ' ἦμαρ ἐκεῖνο, ἐδέματο ἀγλαὸς ἦρας,
 Χρυσῶς τῶν κίονων, δάματος αἰθερείς.
 Ἔκτοτε τήμερον ἄχρι γάρ, σύνεα μίῳες ἔασι,
 Ψύδομαι ἔτι ἐγὼν, εἰς νόα μίῳας ἔχων.

Βάττος.

Εὔτεγ' ἔφησ' ἔτυχον καὶ γὰρ, ἐμὰ μῆλα κε βόσκων,
 Βηθλεὲμ ὅτι πέλας, θαύμασατ' ἐκ ὀλίγον.
 Ἐν τῷ γὰρ κήπῳ γέτοι, θηλυτέρῳ ἴδον ἰσάν
 Ἄν εἰ ἔλλω λῶ, ἔφρασα ἄνκε Θεάν.
 Πάντα γὰρ ἦς, ἦσαν κενὰ σεμνάτε, θαῦμα ἰδέσθαι,
 Καὶ ἐδόκει Βάττω, πάμμεγα χρεῖμα ἔμοι.
 Καυτῇ δῖω προσέχων, λῶσος Κορυδαὺν σφόδρα πᾶγχυ,
 Εἶχέ με θαμβος ὅλον, ἔδρακον ὧν χαρίτων.
 Παμφώτῃς πέπλος γὰρ ἔχειν, ἔμοι φαίνετο σεπλά,
 Ἐν κρατὶ τῷ αὖθις, σέμμα φέρειν χαρίεν.

Ἐκ γλώττης ῥέει θ' ἦς, νικῶσα τὰ μέλιχα αὐδαί,
 Ἐξήυδα θ' ὕμνης, κηρόδι θεοφίλεις.
 Χάρις ἐμὸν ὑψιμέδων, γεννάω σὸν κράτος ἴφι,
 Σῆ δμοῦ οὐ τῶ, δὸς τέκος ὡς ἐτέραις.
 Ἄννη τὰρ Σάρρα, αἰδοίης μητράσι σεμναῖς,
 Κοίωσά ὁ τοίκον, γάλα μετ' Ἀδοναΐ.
 Σὸν τίκτειν τελέθει γέρας, ἔξοχον ἀφθιτον αἰνῶ,
 Ἔργματα σῶν τελέθει, πλείονα ἄτοκίαν.
 Καὶ γὰρ ἔργμα τεὸν, δόδι αὐτὰρ ἔμοιγε τὸ τίκτειν,
 Ὅφρα μόνη μὴ σῶ, τηλόδι σῶν χαρίτων
 Καθ' ἧ λίσσετο ἄριω, ἦνθε τις ὑψόθεν ἀφνω,
 Ἄγγελος ἧ, ἦρας, δίολε ἀγνοεῶ.
 Οἶδα μόνον τόγε, ὡς ἕα πάμμεγα χρήματ' ἀγασθῶν,
 Ἐφρασαν αἰδοί σιῶ, πάνσεπτε Ἄννα γυναι.
 Γήθεο τέρπεο, ἔλετε χαίρετε, ἔξοχα δήπε,
 Πολλά γε τέξης ἔ, αὐτὰρ ἐν ὅτι μέγας.
 Κλύσε' ἦδε ἐπῶν ὦν, οἴκαδε ἔδραμε σπασθῆ,
 Αὐτόχρημ' ἔσα, γῆθος ἰδ' Ἄδυμια.
 Τῶν τ' ἐπελήθει' ἐμοὶ μνήμη, Κορύδων Κορυδαίων
 Ὅφρακε λαψῆ τὴν, δώδεκα μῆλ' ἐφετῶν.
 Κτήση τὰρ ποιμνίω, ἐκ Βάττις σεῖο φίλοιω,
 Χάριμα ἔχωτε μέγας, ὡς ἐτάρος τελέθεις.

Κορύδων.

Πᾶν κτήσομαι ὡς παρὰ Βάττις, οἶδ' ἀριδήλων,
 Ἄλλ' ἔπω ἀμφω, εὖ ἴδμεν ἀρτίτοκον.
 Χρεῖά θ' ὡς Ναζαρέτ, ἀπελθεῖν ἀπλερέως κεν,
 Ὅφρα δαῶμεν ὅπως, τὰ τέκεος μεγάλης.
 Οἶσω μοχαρίων δυάδ' ἀρτιγενῆ εὐθύμως,
 Εἴνεκ' ἐμεῖο τὸ αἶ, ἄλλο δὲ σεῖο χάριν.
 Δεῦροτ' ἴωμεν, ἐποψόμενοι βρέφος ὄλβιον ἄμμες,
 Φωῖτα τηλεκλύτῳ, ἀγακλεῖς γε τέκεις.

Βάττις.

Ναὶ φίλος ἔσπωμεν, ταχυτήτιτ' ἴωμεν ἐφικτῆ,
 Ὡς γὰρ ἔρα τῆτι, Βάττις ὅσος θ' ἐτάρος.

Ῥηϊδίως κε τύχοιμεν ἄρ, ὡς μέμνημαί γε χάρεσ,
 Πρώλω ἤχι ἰδόν, ἐδλόγαμον μεγάλιω.

Κορυδαυ.

Βάτιλος Βάτιλος ἐταῖρ' ἀνεων, τ' ἐκθαμβον ἔδρασαν,
 Μυρία μαρμαρυγαί, ἀρτιτόκοιο κόρη.
 Οὐχ ἱκανῶ ἐρέειν δὴ, ὕμνια μέρομα ὦνφι.
 Εἴτι τ' ἔχεις ἀνεῖν, ἀνεσον ἀν δε μάλα.

Βάττος.

Χαῖρε τέκος μέγα θαῦμα, ἰδ' ἀνθρώποισιν ἐνειαρ
 Ἦδομαι μὰ τὸν ἐγών, ὄψει σεῖο ὄχα.
 Κυδῶν τ' ἀσβέσων σῶν, ἀναπολῶν πλάτος ὕψος,
 Ἐνθες γίγνομαίνε, θάμβος ἔχει μὲ μέγα.
 Ταύτη ἐκφωνῶ γηθῶν, ὅτι ἤλυθες ἐς γῶν,
 Οὐνεκα σῶν γεράων, ἠδὲ κλεῶν μερόπων.
 Ἐξερέω ἔτι, ὡς ἰδρυσαι μελέωνφι ὑπερθεν,
 Ἐσάνα νέρθει σε, κλιῶτε πέλη μεγάλα.
 Ὡν χάριν ἀτρέμα λείπων ταυταῖ διῶ καταρέζειν,
 Μόχες τές σοι ἀγα, δέξαιτε ἀσπασίως
 Βεκολέαν Κορυδαυτος ἐμεῦ λιπαρῶ πλάτιων γε,
 Βάτιε πῶυ μικρὸν, πάμμεγα αἴψα τέλει.
 Σεῦ γὰρ χάριν ἐγών, καὶ σῆς γόνυς ἐριτίμε,
 Οἱ Κορυδαυι πόρον, δάδεκα μῆλα φίλων.
 Ταυταῖτοι θάλος, αἰδοί, κυδρὸν, εἴεπα ἐγώνη.
 Πατρίτε μητρί τεῆ, ἀρα τί ἐξερέω;
 Τρισμακάρων τρισμάκαρες ὅτι πέλθωσιν ἀληθῶς,
 Τηλεκλύτοιο τόκε, τηλυγέτοιο σέο.

Εὐσάδιος Θεοτόκης,

καὶ

Ἰωάννης Γεωργίε Βασιλέε.

Εἰς τὴν

Ἑπιγράμματα Ἀρτίτου Θεόπαιδα.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

Ἀννης ἐκ λεχέων τ' Ἰακείμ τοκέων ἀγαλληῶν,
 Ἥως κεδνή λάμψ' ὡς σέλας ἤγε φέρη.
 Ἀγγελιώταις αὐτοῖς, ἠδὲ βροτοῖσιν ἅπασι,
 Ζεῖνέτε αὐτὴ τίς; Θεοτόκος Μαρία.
 Πλήρης ἀγλαϊῶν, χαρίτων, τ' ἀρετῶν πέλεθ' ἦτις,
 Κτίσματα πάντ' αὐτῷ, δεσπότιν ἐκκαλέει.
 Ὑψιμέδοντα γάρ, ἀγνώως τέξεται ἕα ἦν,
 Αἰπὸν ὄνειρεθ' ὅς, καταθνατῶν μερόπων.

ΕΤΕΡΟΝ.

Βάσκ' Ἰδι τ' ἔννεπε Μῦσα Ὀμήρω σῶ τάχ' ἐτάρω,
 Πάνθ' ἅμα ὡς γε πόρην, ἀφθίτος ἀγνωστάτη.
 Φύτλης, ἠδὲ τύχης, ἰδὲ χάριτος ἔσλα Μαριάμ,
 Γαίη, Βηλὸς, ἄδης, μαρτυρέεσι τόδε.
 Βασιλῆς, ἠδὲ πάνναγνος, μήτηρ παντομέδοντος,
 Ἐν οἷς δαμονίως, τῶν ἀγαθῶν ἀκρότης.

Ἀνδρέας Πετριτζόπυλος.

ΔΙΣΤΙΧΟΝ.

Εἰς τὴν αὐτήν.

Σκῆπτράτε, Μήτρας γενεθλίω δένδρω γ' ἰσορῶα,
 Μαρτυρεῖ αἶψα, ὄργανός ἀρτίτου.

Νικόλαος Γελιαρμής.

Εἰς τὰς ἁγίας

ἢ δικαίας Θεοπάτορας, Ἰωακείμ, ἢ Ἄνναν.

Ι Α Μ Β Ι Κ Ο Ν.

Δυαίς δυάδων, πανυπερτάτη ὄντι,
 Πασῶν ὑπέρκεισαι, δυάδων μακαρταίων.
 Τοκοφορίας ἀρτιγενέος κόρης ὄσης.
 Τέξεται καὶ γὰρ αὕτη, Θεὸν Κύριον ὄλων,
 Σωτῆρα θνητῶν, διὰ Φιλανθρωπίαν.
 Ἐρχεται ταχὺ γὰρ σῶσαι, ὃν κόσμον πλάσσει,
 Μέσσω ἐνεργῶ, σὴ Κόρη προχρησέται.
 Λήψεται σάρκα ἐξ αἱμάτων ἀγνῶν ἔψ,
 Αὐτῶ φυλάσσεται ἐς αἰεὶ Ἡΐθεον,
 Ἡμῖν ὅλας οἴσεται ἀκρῶς ὀποτηρίας.
 Ταύτη λέγων, εἰ παύσομαι ἑκάστοτε,
 Ἄννα τ' Ἰωακείμ, ἐμεῦ αἴτια κλέεις
 Ὑμῖν χάριν γνώσομαι, πνοὴ ὥστε μοι ἐνί.

Νικόλαος Νάικκος.

Εἰς τιῶ

γονέθλιον ἑορτῶ τῆς Θεομήτορος.

Ἐπι. Ἀδώνια.

Τέρπεται Κώμη,
 Βηθλεὲμ αὕτη,
 Τήμερον ἄγαν,
 Τέρψιν ἀρετῶν,
 Τ' ἀφατον ὄντως,
 Εἵνεκα Κώρης,
 Χάριτος ἀκρῶς,
 Πλήρης ὄσης.

Ω μέγα θαῦμα,
 Χριστὸν ἀρετῶν,
 Παρθένος ἦτις,
 Πάντοτε πάντως,
 Κ' ἀφθορος ἔσται,
 Ἡματὰ πάντα,
 Ἐντε κυήσει,
 Ἡδὲ πρὸ ταύτης.

С

Ἡν

Ἦν τέκνον Ἀΐνας,
Ἐλπίδος ἕξω,
Ἰσακίμω
Γήρατι ἀκρω,
Παῖδα ἀγίαν,
Μαριάμ οἴαν.
Χαῖμα βροτοῖσι,
Φῶς μέγα Φύτης,
Ἦς ἐφαάνθη.
Τέζεται θ' αὐτή

Καὶ μετὰ γόνων.
Γνώσεται ταύτῳ
Τετοῖ σύμπαν.
Κυρίαν ἦγαρ
Ἐξοχόν ἀκρω.
Ἦδ' ἀγορεύσει
Μητέρα Φέγγε,
Ἵμνια οἴσε
Αἰδοῖ πάση
Μυρία δήπε
Ἵργανον ἕσαν,
Πρόξνον ὄντων
Αἰνὸν ἕόντων.

Σπυρίδων Μοντεσάντος.

Εἰς

δόξαντε καὶ δόξασαν τῷ οὐ ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν
Σπυρίδωνος Ἐπισκόπου Τριμηθῆντος τῷ Θαυματουργῷ,
καὶ ἀπροσμάχητε προσάτε τῷ κοινῷ τῆτε
περιβλέπειτε φροντισηρεῖς.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

Δώματι ναιετάων ἐνι, ἡμασι τοῖς Ἱεροῖσι
Μερμήρι ζ' ἀπλετα, φρῶν ἰδὲ θυμὸς ἐμός.
Νυῶκον ἐφιπλήμιω ἀνά Αἰθέρα, Ἰκαρος οἴα,
Αὔθις δὲ Πρωτῶς, ἠθέλον ὡς γονόμιω.
Ἐσλὸν ἔδοξέ μοι ἐχάτως, πάνυτ' ἀνεμέσητον,
Πρῆξάιτε δρᾶσαι δράμα, θελξίνου σφόδρ' ἄγαν.
Ἰμερος ἠλυθε γλυκερός, ἢ γὰρ μέλιχα πάντα,
Στέψαι ἀνδρ' ἀγλαόν, Στέμμασιν ἕξ ἐπέων.
Κάτα πόδα μασθῶν, ὄν ποθέεσκον ἀνευθρον,
Μὴ ὅτι Φῶτα μικρὸν, ἀλλ' ἔτι αἰπὸν ἄγαν.
Τριάδου ἀμύμονα λατρεῖν, Σπυρίδωνά γε σεπλόν,
Ἦδυμελεῖ θ' ὕμνω, δείξαι οἱ φίλτρον ἐμόν.

Αὐταῖς

Αὐτὰρ ὃν ἀφθῶν ἤρω, θαυμασίων ἀνάμεσον,
 Δρῶν τ' ἐνὶ Βηλῶκεν, παντίτε οἶα θέλει,
 Θάμβος τ' ἀμφεκάλυψε φρεσίας, γλῶτταν τ' ἀφασίη,
 Πᾶ βῶ, σῶ, κέλσω, ἀγνοέων ἀτρεκῶς,
 Βελλῶ εἰς νῆν λαμβάναω, ἐλθῶν ἐς ἑαυτὸν,
 Μοίσας ἀρηγόνας ἄς, εἰς τόδε ἔργον εἶχειν.
 Γενάσων ἀρ' ἀνεῖμ' Ἐλικόναζε πρόθυμός κεν,
 Ἄνελθῶν θ' εὖρον, θαῦμα ἰδέσθαι κόρας.
 Φράζων θ' ἐνεκ' ἀνήλθον, ἔμοι γέτι εἰ προσέφησαν,
 Γνάθεις θ' ἰδρῆσας, διὰ σμέον ἄς Ὀθόνας.
 Εἴτ' ἀννεύκαντ' αὐδῶ, ἢ γλυκίων μέλι ὑπερ,
 Ἐλδέται παῖ ἦτορ, γαρῦν ἄνδρα ὄχα,
 Οὐ πλείη γαίη, πλείη ὑγρὰ πᾶσα πέληται,
 Ἔργων ἰσοθέων, καὶ τεράτων ἀφάτων;
 Ἔργῶδες τελέθει τέκος, εἰδ' ὅ, τι δίξεται βασιτὸν,
 Φοίβω, ἡμῖν εἰ, μισσοτέρφων ὑπάτω.
 Δῶρα ἀπειρέσι οἱ πόρε, ναίων ὑψόθι Ἐσλίῳ.
 Ἐσλῶν παραμόνων, ἢ ἀρετῶν ἀδύτων.
 Ἕμνων ἔξοχος ἰδρυται φῶς, τ' ἐρίτιμος ὑπερθεν,
 Καὶ Σπυριδῶνα σιγαῖ, ἢ λόγιοσι κλίειν.
 Μισσῶν αὐτὰς ἀκῆσας, αὐδαῖς τὰς λιγυφώνεις,
 Ταχὺ κάτειμι σιγαῶν, τὸν Σπυριδῶνα σέβων.

Αὐγυσιῶς Καλικιόπελος.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ,

ἐν ᾧ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους, Θύρσις Ποιμῶν,
 καὶ Λάικων Βεκόλος, Οὔτινος σκόπος, ὁ Κερκύρας τῆς
 Ἀγίας ἀδῆξε Παρθνομαέρτυρος, καὶ Βασιλίδος
 Ἕμνος κατέδηκε.

Θύρσις.

Ἦνθε Λάικων μοι ἐέλδωρ, οἷσιν Πῶῦ Φιλατὸν,
 Πάρουθεν Σχερήης, ἦχι νομῆ πεδίον.

Ἦν ἦκῃς Φίλος, εἴσομαι ἤματα πάντα τοι χάριν.
 Εἶπ' ἵτι δῶσ' αὐτοί, καὶ Γάλα πλείστον ὄσον.

Λάκων.

Χερσὶν ἀτὰρ ποσὶν ἦκω σὲ μετὰ, ἦχι ποθέσκες,
 Οἶδα γὰρ ὦ Θύρσις, ὡς Φλέωσε ὄχα.
 Πείθομαι ῥήμασι τοῖς σοῖς, πάντοτε ἠδέγε χάριων,
 Ὅφρα δαί' ἔγ' ἐγὼν, βέλομαι τάνδε πόλιν
 Οἶδα γὰρ ὡς ὁ Λάκων, σὸς ἐράσιμος ἄλλοθεν ἦκε,
 Καὶ νόον ἀνδρῶν τῶν, παντάπασ' ἀγνοέει.

Θύρσις.

Αὐτὸς ὁ ἴμερος αἰρεῖ καμέγε, ἐνεκ' ἀγωμεν,
 Κρηνῶα ἐλδωρ, σὺ ταχυτῆτ' ἀπλέτω
 Καὶ γὰρ Φαίαξ, Φαιακίης ἀκισμ' ἀπο τῆλε,
 Ὅφρα λίαν πιμελῆ, μὴλ' ἐμὰ ἐκτελέω.
 Αἱ πόλιες πρὸς τέτοις, εἵνεκα τῶν ἐπὶ δόξης,
 Αἱ νόσται εἰσὶ πάλιν, κρησφύγετον νομέλω.

Λάκων.

Τοιγὰρ ἀπαξ ἄγε, ὄφρα ὀδύσωμεν πόλιν ἱεράν,
 Εὖρομεν τυχὸν αἶ, χάριεν ὅτι πάνυ.

Θύρσις.

Δῶσε ἀθλον ὃ, ἀρτ' αἰδάνομαι τειτοῖ πάμπαν,
 Ἄδ' ἄναι, ἀδὲ γλυκὺ, οἶδά τι ἔτελέει.

Λάκων.

Μὰ τὸν ἐγὼ ὄφρα ἴνομαι ὀδμάν, φύσιν ὑπεργε,
 Κ' ἔτι γινώσκω δῆ, ἔρχεται ἄγε ὄδον.

Θύρσις.

Μὲν ἐξ Ἀμαράντων, θ' Ἰακίνθων, Λαυκοίων κεν,
 Ἄλλ' ὀδμὰς κένων, ἐκ ἀγνοῶ, ἰδ' ἴδον.

Λάκων.

Κάγω ὦν ὡσφράνθω πολλαίς, εἰσέτι τ' ἄλλων,
Ἄνθῶν ἠδυόμων, ἀλλ' ὄνι ἄ γλυκίων.

Θύρσις.

Ποιμνιόντι Θάημα, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἔγασσόν,
Ἄλλὰ τί τῆτο Λάκων, κρύφιον ὑπεράγαν.

Λάκων.

Ἄντα πλεισάκι κάπων, Βεκολέαν καταβόσκων
Ἡθανόμιω ὀδμᾶς, ἦν γὰρ ἐκεῖ Ρόδ' ὄσα.
Νάρκισοι τὰς Κρίνα, κάλλα πλείστατε Ἄνθεα Δαύδρων,
Ἄδεγε ὦ Θύρσις, πλεῖον ἔχει καὶ πᾶνυ.

Θύρσις.

Ἄλλ' ὦ λῶσε ὄρας καπνὸν πολιώ; οἷομ' ἐκεῖθεν,
Ἐξέρχεσθαι ῥᾶ, Ὁσφραδίον χαρίεν.

Λάκων.

Ἐλθωμεν δὴ πλασίον, ἄνθα καὶ ἄλλοι ἔασιν,
Εὐροίμεν τυχὸν ἄ, Ἴμερον ἔ ἔχομεν.

Θύρσις.

Τετὶ παπαὶ τί! Ὁ ἀθρῶ, καπνῆ ἄδοθεν αὐτός;
Παρθενική οἶμοι, καὶ χαρίεσσα Κόρη,
Ὀδμᾶ ἄγε τσοάντὰ, βλύζει ἄς ἄπο, θαῦμα!
Ἄδὲ γλυκεῖα ὄχα, θάμβος ἔχει με μέγα.

Λάκων.

Ἄλλὰ νομεῦ χαρίεσσα Νεᾶνις, τίς τάχα ἐστίν,
Οἴαν Φαιακίδων, εἰδεμίωκεν ἴδον;

Θύρσις.

Καὐτὸς Λάκων ἀγνοέων, ὄχ' Ἴμέρομαι μαθεῖν,
Οὐκ ἔρομαι δὲ τίνας, δεξομαι γὰρ ἀθύμας.

Λάκων.

Ἦνίγγιδιὺ ψιθυρίζετον ἄγε, κλυθι ἐπῶν ὦν,
Μη καὶ μάθοιμεν τίς, ἄγε Κόρα τελέθει.

Θύρσις.

Ὡ πόποι φάγωμεν, φάγωμεν, κᾶτα ἐρῶσοι,
Φάμι τοὶ ἔρωμεν, τηλόθι ὡς ταχέως·
Ἄκχ' ὦν φίλος, ἐκ ἠλπιζον ἀκῆσαι γε Φρικτῶν,
Φῶτα ἀσπλαγχνον, τ' ἄσεβεῖς ἄς δε Κόρης.

Λάκων.

Εἰμὲ Φιλεῖς τάχῃ ἐξεῖπε, φθόγγον τὸν ἔκλυσας,
Ὅφρα ἴδω καὶ γὰρ, κεῦθε βᾶ μήτι νόω.

Θύρσις.

Κῆρη ἂν ἴδομεν χαρίεσσα Λάκων, θυγάτηρκε,
Δεσπόζοντος Φεῦ, ἄς πόλεως τελέθει.

Λάκων.

Τῆ χάριν αὐτὰρ Σταυρῶ ἰὼ προσέπηξεν ἀπεινῶς,
Ἄδὲ πέρειξ Φρύγαννα, ἦψεν ἀπειρέσια;

Θύρσις.

Ὅτι προεῖλετο τῆ ἄσεβεῖν, σέβας ὀρθὸν Ἀνάρχε,
Πίσιν τὰν Χρισῆ, τ' εἶασε τὸν Πριάπτε.

Λάκων.

Ἦγαγον ἂν φράξεις Ἰάσων Σωσίπατρος Ἴρσι,
Θειοπρεπῆ σεπλῶ, καὶ ἀκριβῶς ἀγίαν;

Θύρσις.

Ταύτη παρθενικὴ χαρίεσσα Νεᾶνις ἀτρηκῶς,
Πάχει Πατρός ὑπο, μυρία ταῦτα πάθη.

Λάκων.

Βαίλ' ἔχεπ' ἀκείσι ῥήμασ' ἀπλωῖα, Θύρσις ἔ τ' ὠμόν
Ἄστρογον Φωτίω, ἄγριον ἠδ' ἄσεβῆ.

Θύρσις.

Θύρσις.

Τρέχεθ' ἐλάρεια, θῶες, Λύκοιτε Ἀρκίοι, Λέοντες
 Ὠμότατον τοκέα, κατάρατον βελίαιρ.
 Καὶ ἀγριώτατον ὑμῶν, πάγχυτ' ἀπαραβλήτως,
 Δείξατε αὐτῶ ὡς, σέργετε καυτοὶ τέκη.
 Ἄσπίδες ἠδ' Ἐχιδναί, Δράκοντες ἰὸ ἀνάμφοι,
 Αὐτόχρημα ἰόν, ἀγάγε τ' ἐκβιότη.

Λάκων.

Λήγων τέρπεσθ' Θύρσις, Κερκυλλῖνος ὄλαλε,
 Καλυφθεὶς ὕδατι, ἀλμυρὰ οἶο πόσις.

Θύρσις.

Ἦδομαι τέρπομαι, τῶ τερπνῶ μάνυματος, ὦ τὰ,
 Κ' ἔρχεται μοι ἡμέρος, ἀτρεκέως θιάσθ.
 Ἄρτ' ἔν σέψον αἰοδαῖς Κερκύραν πᾶναγνον τὴ,
 Δωσῶ τ' ἀσπασίως, ἀμνὸν ἔνν παχέα.
 Κόσμον ἑμῶν μήλων, καὶ ἀγλαίῳ βλεφαράων,
 Ὅν γε φιλέσκω ἦ, ἴσα φίλοις τέκεσι.

Λάκων.

Καὶ τίς σάρεσσί τε φρεσὶ, παρθεῖον ἂν ὑπέραγνον,
 Ὑμνήσαι περ ἔχει, τὸ πρέπον ὡς ἐθέλει;
 Εἰς μόνος, εἰς εἰς, εἰς τόδε ἔργμα, φυᾶ ὑπερ ἔσιν,
 Ἄλλ' ἀπλέτων χρεῖῶ, ὄδοκίμων τε ἄγαν.
 Πίεσαι γέτοι, καὶ Ἐλικώνια ἀγλααὶ μοῖσαι,
 Ἐλθετε ἑσσυμένως, σέψατε βασιλίδα.
 Χαρίεσαν Κερκύραν, καὶ Χαρίτων κλέος αἰπὺ,
 Στέμμασι Χρυσοπλόκοις, θ' ἠδέσι τῶν μελέων.
 Νύμφει τε πᾶσαι αἰείσατε, νύμφῳ εὐθρονον ἄγαν,
 Ἐδνα ἀπειρέσι ἦς, πάμμεγα θαῦμα πέλει.
 Διγέσ' ἑαῖς Φωναῖς τε Ἀηδοί, ἠδὲ Χελιδοί,
 Ταὴν κελαιδήσαθ' ἀγνίῳ, ἦς καλὰ Θάμβος εἴη
 Οὐνεκ' ἔρα γὰρ Χρυσῶ, κόσμον ἅπαντα παρῆϊδε,
 Ὅπποσα τερπνά βίη, σκύβαλα θ' ἦ ἐφάνη,

Θ' αἵματι τῷ ἰδίῳ, πόσον ἦρα Χρυσὸν ἀληθῶς,
 Δῆλον δέδρακν ὄχ', ἢ χαριέσσα Κόρη.
 Χρυσὸν εἰς τὸς δάματτα, ὧν χάριν ἦγαγε νύμφῳ,
 Εὐτυχέει τ' αἶθα, τ' ἄτυχέας τελέει.
 Εὐλαβέας πάντας, καὶ λάτριάς ὑψιμέδοντος,
 Ὡς Θύρσις ἤπει, εἰς τελέθει ἐτάρος.

Θύρσις.

Εὖγε Λάκων ξύει, ἀμνὸν εὖν λαβέ, πίοτατόν κεν
 Οὐνεκ' ἔτερψάς με, ἄσμασιν ἀθλαφόρα.
 Τῶν περ τ' εἰσετά σοι χάριν, ἢ ποριεῖ ἐρατά θῖω
 Κερκύρα καὶ γὰρ, σφόδρα δότερ' εἰῶν.
 Ὀλβιοδάμονα τ' ἐκτελέσει πολύδαρος Ἄνασσα,
 Οἷο ἱμέρομαι, ὅτ' ἄλλος ἐγὼν ὁ Λάκων.

Σπυριδῶν Σκλαβονίτης
 καὶ
 Σπυριδῶν Χρυσόφορος.

Ὅτι ἡ τῆς

Μαθήσεως καὶ Φιλοσοφίας ἐπίκτησις ἐν τῷδε τῷ
 ἀρετικῷ τῆς λαμπροτάτης Κερκύρας κοινῷ Φροντιση-
 ρίῳ, ὡς ἀθήρατος τοῖς ἐπισαμνίοις μόνον
 πονεῖν καθέστηκε.

Ε Λ Ε Γ Ε Ι Α.

Κύδεια μυρία, κυδίσης σοφίησιν αἰῶν,
 Ὀλβε θ' ὡς κλέεος, λαμπροτέρα τελέθει.
 Καὶ ὀβολῶν χατίρων, ὧν ἄτερ' ἔτι γε κτᾶται,
 Ἐφεινον ἰὼ πνίλω, τ' ἔπεινον ἐκ βαθέων.
 Μασδῶν αὐτὰρ ἀρεῖν ἀπόρων πόρον αὐτὸς,
 Νύκτατε καὶ ἡμαρ, ἠῶδιον ἦτορ ἐμόν.

Ἄλ' ἄκοσ, ἦκισ' εὖρον, καίτοι πᾶν ματθίων,
 Τέμνον ἔελδωρ αὖ, τηλόθ' ὑπῆρχε πέρας.
 Μεσὸς ἀνίης ταύτη, κακκείων περ ἀπῆλθον
 Χαίτιδι τῆς σοφίης, τῆς ἐρατῆσιν ὄχρα.
 Αὐδάς κάματι κλύω, δήπερ σφόδρα λιγείης,
 Ὅσαίτε ἀνοίξας, δέξομαι αἰσιάτα.
 Φέγγεις ἀσβέσιοι, ὄρος, περίφωτον ὄτ' ἄγαν,
 ᾧ ἐνὶ ἤραπλον, Μοῖσαι αἱ θαυμασίας,
 Κάλλει οἷο ἐπλάττειν φύτλης, ἔτιγε μείον,
 Ἐξαυγάζον τὸ, Ἀμβροσίων ἐπίπλων.
 Ὅφιν φυᾶς κρείττω, ὡς ἀνεως γενόμεν δῖω!
 Ἐσαοτ' ἔκθαμβος, χάριματι αἴμ' ἀπλέτω.
 Κατ' ἔφασαν κείναι, μνεαίνεις Φιλοσοφίης,
 Ἡ πόρε θνατοῖσιν, ἀγλαὰ ἢδ' ἐρατά;
 Ἦκισα γεαὸς ὄτιγε, μηδεὶ ἐσλὸν ἐχέσκει,
 Ἀλλάγε κέρησιν, ἀ σοφεία ἀνέρας;
 Καίκε διατρανοῖ Φύσιν, αὐτῆς ἔμφυτα πάντα,
 Δείξουσιν ἀπλιάσους, πειράμασι γλυκέσι;
 Βάσκη ἴδι καρπαλίμως, Κέρκυραν, κατὰγε κεδνῶν,
 Ἐνθ' ἐνὶ Ἀμβροσίῃ, αἶθα νέκταρ σοφίης.
 Ἦχι τε Κασαλία βαβαί! τῶν βλύζει πόμα ἄδον,
 Γώσεται ᾧν ὅστις, Ἡμίθεον τελέσει.
 Αἰ Μελίτειον Ἴωμεν ναιετάσασα ὄροσφι,
 Ἄσπον ὅπως ᾧμεν, Μισοτρέφων τεκέων.
 Πειθέστας Ἐλικωνίαι, κατὰ Κέρκυραν ἦκον,
 Εὐρῶν δ' ἀμικθί, πάντα τὰ τῆς σοφίης,
 Ἠδέσι φροντίσι, παραδέδωκα σφόδρα εαυτὸν,
 Κτῶματε ξηιδίως, πάντα τὰ τῶν ἐφετῶν.
 Ὡν εἰδῶν κορυφαῖν σοφίης ᾧκα καταλαβῶν,
 Οὐνεκ' ἐμῆς σπαθῆς, Ἠγεμόνων προθύμη.
 Ἐξαυδήσω ἡματα πάντα, ἀ βίόσομαι περ,
 Κερκύρας κεδνῶς, χάριτας ἄς μοι πόρε.

Δημήτριος Ἡλιάσκω.

ΕΦΥΜΝΙΟΝ,

Εἶτε σεμνολόγημα δηλωτικόν, ὅτι ἡ λαμπροτάτη
 Κέρκυρα, ἄντε τῇ ἔξω Θρησκείᾳ, ἄντε τῇ ἡμετέρᾳ
 ἁγιοδόξῳ Πίσει ἰω̄, καὶ ἐστὶ
 Φιλόζενος.

Ἡ΄ Ἰθακὴ μείλιχα, ἔργματ' ἀμύμονα ἥς Σχερήσι,
 Θάμβος τῶν Νασων, καὶ πόλεων Ζαθέων
 Διώαται ἀερά τις ἐξερέειν, ὡς ἄνομον αἰτεῖ;
 Ἐκτὸς Μισσάων τετὶ τις ἔτελέει.
 Ταύτῃ γενάζωσε Κόρη Ἐλικώνια Ἴφι,
 Πάντα ἰδέσθαι μόνῃ, ἄνεπε ἀτρεκίλυ.
 Ὑπατος ἔξοχος Ἡοιδῶν, μυθῶν τ' ὄχ' ἀριστος,
 Ἦδὺς Ὀμηρος ἐμὸς, ἔφρασαν ἐμμαπέως.
 Ἀημοδόκῃ ὅς κρεῖττον ἀειδέκων, ἠΐθεα ταύτης,
 Ἄδεα μείλιχατε, κρεῖττονι, καί τε βροτοῖς.
 Ἐνθα ξεινοδόκον μετὰ θάμβος ἰω̄ δε κελαδεῖ,
 Ὡς Ῥαδάμανθὺς τοι, καὶ Ὀδυσσεὺς ἐρέει.
 Δέξατο ἐνδυκέως γάρ, καὶ ἐγέραμεν ὅτ' ἄγαν
 Εἶτα ξεινοσιύαις, πέμψατο ὡς πατρίδας.
 Τρῶς Ἐλκνος, καὶ Θεμισοκλῆς, οἷο κλέος αἰπὸν,
 Μηδέμ τ' Ἰάσων, ξεινοδόκόν περ ἴδον.
 Ἦχι τ' ἄρα, ξεινήτε τράπεζα πέλει θεότιμος,
 Ἦχιτε πάντα βαβαῖ! ὡς ἀγλαῶν τελέθει.
 Ἀμβροσίη ἴνα, τὰς καταδύμια, τ' εὐγμᾶτα πάντα,
 Οὐτὶ νεμεοσιτόν, ἔτε ἀτερπὲς εἴνι.
 Ὡρα γάρ, ἀγλαΐαι, ἀρετῶν πασῶν τελέθεισι.
 Ξεινοδόκῃ Πόλι τὰς, πάντα περικαλέα.
 Ὡν ἐναλιγγίαις ἀθανάτοισ, τὲς πάλας ὄντας,
 Ἀμύμονας παντᾶ, Φαίακας ἦσε θεά.
 Ξεινοδόκος τοιγάροτ' Κέρκυρα Δία σέβσσαι,
 Ἀλατρεῖσσα τὰ νῦν, Τριάδα ποῖα πέλει;
 Ἀδάμας ἠΐτε λάεσι σειρᾶ, Φωσφόρος ἄστρῳ,
 Ὡς σελαγγίζεται νῦν, Κέρκυρα εἰ πόλεσιν.

Εἶνεκα ἑσλᾶς παγαῖς, ρείθρων ἠδὲ ληγύων,
 Ὡς καλέω ξυλίω, τὰς τ' ἀρετὰς ἑτέρας.
 Καὶ ἀρετᾶ πασῶν Πόλεων πλέον, ἠδέγε Νήσων,
 Ἐργμασιν Ὀσεβίης, εὐγμαῖτε ξυίνης.
 Ἀτρεκέες τ' ἀρεὰ μάρτυρες, ὧν Βάβυζ ζῆνοι οἴκτρο
 Οὐς ἐλεαίρει ἅ, παρέχετ' ἀσπασίως.
 Δείξεων αὐτὰρ Ἀχιλλεύς, Μισσεῖον τότε πασῶν.
 Πλήρες ὁ ἀλλοδαπῶν, αὐτοχθόνων τε πέλει,
 Πολλὰκι θ' οἱ λιτανύσσονται παντάναικτ' ἀγαθῶν
 Κερκύρα δὲναϊ, ὄλβια μύρι' ὄσα.

Ἀνδρέας Μωραΐτης.

Εἰς

Εὐχαρισίαν τῶν σιωπηλιθυθῶτων εἰς ἀκρόασιν τῶν
 ἡμετέρων Παιδικῶν ψελλισμάτων, καὶ ἡμᾶς
 ἐκτετιμηκότων.

Ἐπι. Ὑμνιακά.

Κέρκυραν ἄσατε
 Μῆσ' Ἐλικώνιαι.
 Πᾶσα γὰρ ἦκετο,
 Εἰς τόδε τέμμενος
 Τῆς Θεομήτορος,
 Ἐκλυε τ' εὐθυμος,
 Εἶπομεν ἄτινα,
 Φθέγματα ἄτονα.
 ἦ τιτι χάριτας,
 Εἶσομαι πάντοτε.
 Αὖθις ὀμήγουρι,
 Τῶ δέγε Τίμιον,
 Λαίτριαι, ἀρχοντας,

Οἱ μοι πορίσατο.
 Λαὸν ἐράσμιον,
 Ὡδε ἐς ἦλθεγε,
 Ἄγαμαι φίλτατα,
 Φθέγγωμαι σῶτομα,
 Οἷς τισι πᾶσιτε,
 Παρθένε ὄλβιε,
 Ὀλβια πάνταγε,
 Ἄσπιλε πάρεχε,
 Σὲ τόδε δίξομαι,
 Σφῶδρ' ἀγαν Ἄνασσα,
 Δήφομαι τ' οἶομαι
 Χάριτα βράδιον,

Ἄσμασι

Ἄσφ' τι κρέμασι,
Μέλι γ' καὶ κύδεος

Ὅτι σὸν ἴδιον
Διδόναι ἀφθοναί,
Χάριτας ἅπασιν
Δάτρισι πάντα γνε,
Σῆς γ' ἑλεπτός.

Σπυριδῶν Τζερμπίνης.

Ε Τ Ε Ρ Α

Ὀχχαρισία διὰ σίχων πολιτικῶν.

Ὅφείλειαι παναληθῶς, τοῖς εὖ ποιῶσι χάρις,
Καὶ λόγοις τε καὶ πράξεσι, παρὰ τῶν εὖ παθόντων.
Τὸ πρέπον τῆτο ἀπαιτεῖ, ἔσμός Φιλοσόφων λέγει.
Καὶ ὅσοι ἔχ' ἔτιως ἔχουσιν, ἀνάγωγοι τελέσιν.
Ἡμεῖς αὐτοὶ ἐλάβομεν, ἐκ πολλῆς περιστείας,
Τιμῶ ἀμέλει δόξαντε καὶ εὐκλειαν μεγάλῃ,
Καὶ γὰρ ὁμῶ καὶ ἱερεῖς καὶ ἀρχόντες καὶ ἄλλοι,
Σεμνὰ ἐκλαμπρα πρόσωπα, καὶ αἴτιμα αὐτὰ πάλιν,
Χερσὶ ποσὶ σωήθητε εἰς ἑορτῶν μεγάλῃ,
Ὅπως ὑμῶν προσφῆρητε γενεθλίας παντανάσση,
Καὶ ἔτι ἢ ἀκῆσητε ψελλίσματα πρωτοπειρών.
Διὰ τοὶ ταῦτα καὶ ἡμεῖς χάριν ὁμολογῶμεν,
Καὶ τῆς παρθένου δεόμεθα, ὀλβια πάντα δῆναί,
Ἑμῶν, καὶ τοῖς παισὶν ὑμῶν, καὶ πᾶσι συγγενέαι.
Τῆς τε χάριτος μνησόμεθα, ἐφ' ὅσον χρόνον ζῶμεν.
Ὡς γὰρ τὸ χρέος ἀπαιτεῖ, καὶ τὸ προσήκον θέλει,
Ὡν τινων ὅς τις ἀφροντισεῖ, χρεῖζει χρησηθείας,
Ἡ τις διδάσκει ἕκαστον, Ὀχχαρισίον ὑπάρχειν.

Ἰωάννης Γρίνης.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000020578